Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 10 (1981)

Δελτίον ΧΑΕ 10 (1980-1981), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του Ανδρέα Γρηγ. Ξυγγόπουλου (1891-1979)

Οι τοιχογραφίες του δεύτερου στρώματος στον Άγιο Νικήτα της Κηπούλας (εικ. 1-2, πίν. 61-66)

Νικόλαος Β. ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ

doi: [10.12681/dchae.910](https://doi.org/10.12681/dchae.910)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ Ν. Β. (1981). Οι τοιχογραφίες του δεύτερου στρώματος στον Άγιο Νικήτα της Κηπούλας (εικ. 1-2, πίν. 61-66). *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 10, 239-258. <https://doi.org/10.12681/dchae.910>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Οι τοιχογραφίες του δεύτερου στρώματος στον Άγιο
Νικήτα της Κηπούλας (εικ. 1-2, πίν. 61-66)

Νικόλαος ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ

Δελτίον ΧΑΕ 10 (1980-1981), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του
Ανδρέα Γρηγ. Ευγγόπουλου (1891-1979) • Σελ. 239-258

ΑΘΗΝΑ 1981

ΟΙ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΣΤΡΩΜΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΝΙΚΗΤΑ ΤΗΣ ΚΗΠΟΥΛΑΣ

(ΠΙΝ. 61 - 66)

Ι. Ο ΝΑΟΣ

Πλάϊ στο νεκροταφείο του χωριού της Μέσα Μάνης Κηπούλα σώζεται παλιά μονοκάμαρη εκκλησία, έσωτερ. διαστ. $7,45 \times 3,18$, χτισμένη με πρόχειρα πελεκημένους κυρίως ογκολίθους συνδεόμενους με άσβεστοκονίαμα*. Ή στέγη του ήμικυκλινδρικού θόλου και ό Α τοίχος στο πάνω μέρος έχουν επισκευαστεί. Επίσης και το άνώτατο τμήμα της Β πλευράς. Στους άρμους της λιθοδομής του Ν και Β τοίχου παρεμβάλλονται κομμάτια κεραμιδιών. Ή ήμικυλινδρική άψίδα, χτισμένη με πέτρες συνηθισμένου μεγέθους διατρυπάται από μικρή, τοξωτή, φωτιστική θυρίδα. Έδώ τά κεραμίδια είναι πολυάριθμα, άκανόνιστα χτισμένα σ' όλη την έκταση του τοίχου. Θύρα άνοίγεται στη Δ πλευρά. Τό περίθυρό της άποτελούν όγκόλιθοι έπιμελέστερα λαξευμένοι. Πάνω από τό άνώφλιο μικρό άνακουφιστικό τόξο. Τό πάχος τών τοίχων είναι 0,90 μ. Τήν καμάρα ύποβαστάζουν δυό σφενδόνια, πού στηρίζονται σέ τέσσερις ψευδοπεσσούς. Κατά μήκος τών μακρών πλευρών είναι χτισμένο χαμηλό έδρανο¹. Στο δάπεδο, άνάμεσα στους ψευδοπεσσούς του Α σφενδονίου, διακρίνονται ίχνη της πακτώσεως του τέμπλου. Τήν άγία Τράπεζα, βασισμένη σέ κομμάτι κίονα, άποτελεί κιονόκρανο άνέμελης λαξεύσεως (Είκ. 2). Στην έπάνω πλευρά του, διαστ. 0,81 μ. $\times$ 0,595 μ., μέσα σέ έξεργο όρθογώνιο πλαίσιο έπιπεδόγλυφος ίσοσκελής σταυρός με διαπλατυνόμενα τά άκρα τών κεραιών του. Άνάμεσά τών είναι χαραγμένα τά συντομογραφήματα $\frac{\overline{IC}}{N} \frac{\overline{X}}{K}$. Στο χώρο πού περικλείνει τό πλαίσιο, κοντά στη ΒΑ γωνία, όρθογώνιος λακκίσκος, βάθους 0,015 και διαστ. $0,12 \times 0,08$ μ. Στη Δ πλευρά του πλαισίου εγγάρακτη έπιγραφή² σέ δυό σειρές (Είκ. 1):

*Ή ιδιοτροπία κατοίκων της Κηπούλας, πού είχαν τό κλειδί του ναού, δέ μου έπέτρεψε νά μωδ στο μνημείο, όταν πήγα τό καλοκαίρι του 1980 με άρχιτέκτονα, για νά μετρήσωμε και νά σχεδιάσωμε τομή και κάτοψη.

1. Ψηλότερα στο μάκρος τών πλευρικών τοίχων της εκκλησίας έχουν έδώ και χρόνια κατασκευαστεί τσιμεντένια ράφια, για τήν τοποθέτηση ξύλινων κιβωτίων, πού περιέχουν όστά έξ άνακομιδής.

2. Έπιγραφές έχουν και άλλες άγιες Τράπεζες μεσοβυζαντινών χρόνων από τη Μεσσηνιακή Μάνη. Βλ. Ν. Β Δ ρ α ν δ ά κ η, Δυό βυζαντινές ένεπίγραφες πλάκες άγίας Τρά-

Εικ. 1. Ἅγιος Νικήτας Κηπούλας. Τμήμα ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή τῆς ἁγίας Τράπεζας.

+ΜΝΗ(Σ)ΘΗΤΗΚ(ΥΡΙ)ΕΤΟΥΔΟΥΛΟΥΣΟΥΜΑΜΑ· ΑΜΑΧΒΗ
ΟΥΚ(ΑΙ)ΤΕΚΝΗC ΑΥΤΟΥΤΟΥΠΟΘΟΥΚΤΗΣΑΝΤΟCΤΟΝΑΛΛΟΝΑ
ΟΤΟΥΤΟΑΜΗ

πὺ μεταγράφονται:

*Μνή(σ)θητη Κ(ύρι)ε τοῦ δούλου σου Μάμα· ἅμα σηβήου κ(αί) τέκνης αὐτοῦ
τοῦ πόθου κτήσαντος τὸν ἄλλο ναὸ τοῦτο ἀμή.*

Τὰ γράμματα μοιάζουν μὲ τὰ χαραγμένα στὶς ἐπιγραφές τοῦ μαρμαρᾶ Νι-
κήτα³ (1074, 1075). Ἐπομένως πρέπει νὰ χρονολογηθοῦν ἀπὸ τὸ β' μισὸ τοῦ

Εικ. 2. Ἅγιος Νικήτας
Κηπούλας. Ἅγια Τράπεζα.

11ου αἰώνα. Ὅπως συνάγεται ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή, ὁ κτήτορας Μάμας ἔχτισε
κι ἄλλη ἐκκλησία, πὺ δὲν εἶναι γνωστὸ ποιά ἦταν. Ἀμφίβολο ὅμως ἂν κι
ὁ «ἄλλος ναός», πὺ ἀναφέρει ἡ ἐπιγραφή, εἶναι ὁ Ἅγιος Νικήτας⁴. Ἡ ση-
μερινὴ ἁγία τοῦ Τράπεζα δὲ μοιάζει νᾶναι ἡ ἀρχικὴ.

πεζας σὲ ναοὺς τῆς Μεσσηνιακῆς Μάνης, Μνήμη Γεωργίου Ι. Κουρμούλη, Ἀθήναι,
1980, σ. ἀνατύπου 1, 4.

3. Ν. Β. Δρανδάκης, Νικήτας μαρμαρᾶς, Δωδώνη Α' (1972), 21 - 44, πίν. II, XIα,
XIVα. Ὁ Ἰδιος, Ἀγνωστα γλυπτὰ τῆς Μάνης ἀποδιδόμενα στὸ μαρμαρᾶ Νικήτα ἢ
στὸ ἐργαστήρι του, ΔΧΑΕ περ. Δ' τόμ. Η' (1975 - 1976), 19 - 27, πίν. 7α, 8δ, 9α, ὁ
Ἰδιος, Δυὸ βυζαντινὲς ἐνεπιγραφες πλάκες, δ.π. εἰκ. 1.

4. Ἡ χρονολόγηση τῆς ἐπιγραφῆς στὸν 11ο αἰώνα δὲ συμβιβάζεται μὲ τὴ χρονολόγηση

Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐκκλησίας σώζει τοιχογραφίες σὲ δυὸ στρώματα. Ἀπὸ τὸ πρῶτο σώζονται λείψανα⁵. Τὰ χρονολόγησα παλιότερα ἀπὸ τὸ 10ο αἰώνα

τοῦ ναοῦ – βλ. συνέχεια – στὸ 10ο. Γι' αὐτὸ δὲν ἀποκλείεται ἡ ἀγία Τράπεζα νὰ μεταφέρθηκεν ἀπὸ ἄλλη ἐκκλησία. Μήπως ἀπὸ τὸν πλησιόχωρο μονοκάμαρο ναὸ τῆς Παναγίας, ποὺ σώζει λείψανα τοιχογραφιῶν στὴν κόγχη καὶ ἡ χτιστὴ μέσα στὴν ἀψίδα τοῦ ἀγία Τράπεζα εἶναι μεταγενέστερη;

5. Γι' αὐτὰ ἐγινε μνεῖα στὴ μελέτη μου Ἱερός Παντελεήμων Μπουλαριῶν, ΕΕΒΣ ΛΖ' (1969 - 1970), 452. Ἐκεῖ τὸ χωριὸ ἀναφέρεται ὡς Ἁγὼ Πούλα. Στὴν ἀψίδα, χαμηλά, διαφαίνονται μετωπικοὶ ἱεράρχες μὲ μονόχρωμα φαιλόνια. Οἱ ἄγιοι καὶ ὅλες οἱ παραστάσεις τοῦ ἀρχικοῦ στρώματος ἔχουν χτυπηθεῖ μὲ τὸ σφυρί, γιὰ νὰ πιάσει τὸ νεώτερο ἀσβεστοκοινίαμα. Καλύτερα διακρίνεται ὁ πρῶτος ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ ἐπίσκοπος. Φορεῖ ὠχρὸ ἐγγχείριο στολισμένο μὲ δικτυωτὸ κόσμημα ἀπὸ βαθυκάστανες γραμμές. (Ἐς σημειωθεῖ πῶς τὸ δεύτερο στρῶμα σ' αὐτὴν τὴ θέση ἐμμεῖτο ὀρθομαρμάρωση.) Στὴν καμάρα εἰκονίζονται ἡ Ἀνάληψη. Καλύτερα σώζονται στὸ Β ἡμιχόριον τρεῖς κεφαλές Ἀποστόλων σὲ κυανόμαυρο βάθος. Ὁ πρῶτος μὲ ὠχρὸ φωτοστέφανο, περικλειόμενο μέσα σ' ἓνα μόνο μελανὸ διάλυτο (;) κύκλο, μὲ μαῦρα τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένεια, σκοτεινόχρωμο τὸ περίγραμμα τοῦ προσώπου καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀπὸ ἀπλές, γρήγορες, μελανές γραμμές. Τὶς σιτόχρωμες παρειές τοῦ ζωντανεύουν κόκκινα τρίγωνα. Τὰ μαῦρα μάτια τοῦ εἶναι μεγάλα καὶ τὸ κατὰ μέτωπον κεφάλι κλίνει ἐλαφρὰ πρὸς τὰριστερά. Ὁ δεύτερος Ἀπόστολος μὲ τὸν κεραμιδι φωτοστέφανο δὲν εἰκονίζεται μετωπικός. Ἐχει καστανέρυθρα μαλλιά καὶ μαῦρα γένεια. Καστανὸ χρῶμα σκιάζει τὴν ἄνω δεξιὰ γωνία τοῦ μετώπου. Τὸ ἔντονο βλέμμα τοῦ εἶναι στραμμένο ψηλά, πρὸς τὸ κλειδί τῆς καμάρας, ὅπου θὰ εἰκονίζονταν ὁ ἀναλαμβανόμενος Χριστός, ὅπως ἐπιτρέπεται νὰ συμπεράνει κανεὶς ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῶν φορεμάτων τοῦ καὶ τῶν φτερῶν Ἀγγέλου. Τὰ ἐνδύματα τοῦ ΒΑ. Ἀγγέλου τοῦ ἀρχικοῦ στρώματος ἀποδίδουν ἐνάλληλες, κυματιστές, πλατιές γραμμές σὲ χρῶμα κεραμιδι βαθύ, ἀνοικτὸ καὶ ἄσπρο (λευκορρόδινο). Πλατιές γραμμές ἀποδίδουν τίς σκιές τῶν φορεμάτων καὶ τῶν ἄλλων μορφῶν. Ἄλλος Ἀπόστολος ζωγραφίζονταν χαμηλά στὸ Β ἄκρο τοῦ Α τυμπάνου καὶ ἄλλος πολὺ μικρόσωμος χαμηλά στὸ Β σκέλος τοῦ ἐσωραχίου τῆς Α ἐνισχυτικῆς ζώνης. Φορεῖ λευκὸ χιτῶνα μὲ κυανόμαυρες γραμμικὲς σκιές καὶ κεραμιδι ἱμάτιο. Εἰκονίζεται κατὰ τὸ δεξιὸ πλευρὸ, δείχνει ψηλά μὲ τὸ δεξιὸ τοῦ χέρι καὶ μὲ τὸ ἄλλο κρατεῖ ραβδί. Ὡσὼς λοιπὸν εἶναι ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας καὶ ἀποτελεῖ μέλος ἡμιχορίου τῆς Ἀναλήψεως, ἡ ὁποία εἶχεν ὅπως καὶ στὸν Ἱερό Παντελεήμονα Μπουλαριῶν κυκλικὴ διάταξη. Στὴ συνηθισμένη θέση τοῦ Β ἡμιχορίου εἶδαμε πῶς παριστάνονται τρεῖς Ἀπόστολοι. Ἄλλοι τόσοι θὰ ζωγραφίζονταν καὶ στὸ Ν σκέλος τῆς καμάρας. Ἐπομένως καὶ ἡ κεφαλὴ ποὺ φαίνεται χαμηλά στὸ Ν σκέλος τοῦ ἐσωραχίου τῆς ἐνισχυτικῆς ζώνης θὰ ἀνήκει καὶ αὐτὴ σὲ βραχύσωμη μορφή ἄλλου Ἀποστόλου τῆς Ἀναλήψεως. Πιο πάνω διεσταλμένη μὲ διαχωριστικὴ ταινία ὀλόσωμη μορφή κι ἀπέναντί της στὸ Ν ἐσωρράχιο ἄλλη ποὺ κρατεῖ σπαθί μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ φορεῖ λευκωπὸ φόρεμα στολισμένο μὲ μαῦρο δικτυωτὸ κόσμημα. Στὸ Δ μέτωπο τῆς Α ἐνισχυτικῆς ζώνης κόσμημα ἀπὸ τριπλὴ θαλαστὴ ταινία χρώματος καστανοῦ κυανοπράσινου καὶ ἄσπρου σὲ λευκὸ βάθος. Στὸ Ν τοῖχο μεταξὺ τῶν δυὸ σφενδονίων 4 μετωπικοὶ Ἱεροὶ, ὀλόσωμοι. Οἱ δυὸ πρῶτοι ἀπὸ τὰ ἀνατολικά εἶναι στρατιωτικοί. Φοροῦν πολυκόσμητους χιτῶνες, στολισμένους μὲ μελανὰ στολίδια καὶ ἐρυθροὺς μανδύες. Κρατοῦν μὲ τὸ καμπτόμενο μπροστὰ στὴν κοιλία χέρι ἀπὸ τὴ λαβὴ κατακόρυφο πρὸς τὰ κάτω ξίφος μέσα στὸ θηκάρι τοῦ. Ὁ πρῶτος ἔχει σταρόχρωμη, λευκωπὴ ἐπιδερμίδα μὲ ἐρυθρὲς ἐπιμήκειες κηλίδες στὶς παρειές. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀποδίδουν πολὺ πλατιές γραμμές. Στὸ Β σκέλος τῆς καμάρας μεταξὺ τοῦ Δ τοίχου καὶ τῆς Δ ἐνισχυτικῆς ζώνης ἀριστερὰ

ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὁμοιότητος τοῦ ὕφους των μὲ τις τοιχογραφίες τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα Μπουλαριῶν (991/92). Αὐτὰ τὰ λείψανα ὑποδεικνύουν καὶ τὴ χρονολόγησιν τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὴν ἴδια ἐποχὴ, μιὰ καὶ ἡ τοιχογραφία του καὶ ἡ τεχνικὴ τῆς δὲν ὀδηγοῦν σὲ ἀσφαλὴ συμπεράσματα.

II. ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΕΣ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ

Καὶ ἀπὸ τὶς νεώτερες τοιχογραφίες τοῦ Ἁγίου Νικήτα, ἀκαθάριστες καὶ αὐτές, δὲ διατηροῦνται πολλὰ παραστάσεις. Ἀναφέρω ὅσες διακρίνονται⁶. Στὸ τεταρτοσφαιρίο τῆς ἀψίδας τὸ πρόσωπο καὶ τὸ ἀριστερὸ χερί τῆς «*Βλαχερνίτισσας*» σὲ προτομή, πρὸ πάνω στὸ τύμπανο ἀριστερὰ ὁ «*Ἀρχὼν Μιχαὴλ*» ὁλόσωμος καὶ ἴσως στὴ μέση τοῦ τυμπάνου τὸ «*ἅγιο Μανδύλιο*», χαμηλὰ στὸν ἡμικύλινδρο τῆς ἀψίδας λείψανα ὀρθομαρμαρώσεως, στὴν καμάρα τοῦ ἱεροῦ ὑπολείμματα τῆς «*Ἀναλήψεως*», οἱ τέσσερις Ἄγγελοι ποὺ κρατοῦσαν τὴ δόξα, ὁ Χριστός, τὰ φορέματα τῶν Ἀποστόλων τοῦ Β ἡμιχώριου, μέρος ἀπὸ τὸ Νότιο, στὴ Β στενὴ λωρίδα τοῦ Α τοίχου χαμηλὰ ὁ «*Ἅγιος Στέφανος*» καὶ πλάϊ του, κοντὰ στὴ γωνιά τοῦ Β τοίχου, ὁ «*Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος*». Στὸ Ν τοῖχο μεταξὺ τοῦ Δυτικοῦ καὶ τοῦ Δ σφενδονίου ὑπολείμματα ἐπάνω τῆς *Βαΐφόρου* καὶ κάτω τοῦ «*Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ*», ὁλόσωμου μετωπικοῦ.

Ἡ ἀπεικόνισις ὀρθομαρμαρώσεως στὸν ἡμικύλινδρο τῆς ἀψίδας στάθηκε, φαίνεται, ἀφορμὴ νὰ παρασταθεῖ ὁ Χρυσόστομος στὸ Β τοῖχο τοῦ ἱεροῦ.

1. Ἡ *Πλατυτέρα* ἀποτελεῖ ἓνα «μεροκάματο», ὅπως δείχνει ἡ ἀπόληξη τοῦ ἀσβεστοκονιάματος κατὰ μῆκος τῆς γενέσεως τοῦ τεταρτοσφαιρίου. Ἀπὸ τὸ Χριστὸ σώζονται λείψανα τοῦ δίσκου καὶ τὸ ἓνα χερί ποὺ κρατεῖ τυλιγμένο εἰλητάριο. Ἡ Παναγία (Πίν. 61α) φορεῖ ἐρυθρὸ κεφαλόδεσμο, διακοσμημένο μὲ σειρὰ κύκλων μικρότερων καὶ μεγαλύτερων σὲ χρῶμα ὠχρας καὶ καφέρυθρο μαφόρι μὲ τριπλὴ ὠχρὴ ταινία στὸ ἐλεύθερο ἄκρο του, γύρω

ἔχην ἴσως *Ταφῆς* ἢ «*Επιταφίον Θρόνον*». Διακρίνεται σὲ λευκὸ βάθος ἐρυθρὸ περίγραμμα ξαπλωμένης μορφῆς ποὺ τὴν ἀγκαλιάζει γύρω στὸ λαιμό, ἴσως τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν ἀποθέτει, ἄλλῃ σκυμμένη μορφή, ἐνῶ πίσω τῆς φαίνεται τρίτη σὲ ὁμοία στάση. Δεξιὰ ἔχην ἄλλης σκηνῆς, μᾶλλον τοῦ *Λίθου*. Πρόσωπο καθήμενο, ποὺ εὐλογεῖ μὲ τὸ ἓνα χερί καὶ μὲ τὸ ἄλλο κρατεῖ σκῆπτρο, προφανῶς εἰκονίζει Ἄγγελο. Ἀριστερὰ του δυὸ μικροσκοπικὰ ἄτομα, τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἴσως στρατιῶτες. Τὸ ἐνδυμα τοῦ Ἀγγέλου εἶχε χρῶμα κεραμιδί. Πάνω, σὲ ὅλο τὸ πλάτος καὶ τῶν δυὸ παραστάσεων, ὑπῆρχε πιθανότατα μιὰ μόνον σκηνή. Στὸ Δ τοῖχο ἴσως εἰκονίζονταν ἡ Σταύρωσις.

6. Στὴν περιγραφὴ εἶχε βοηθήσει, ὅταν ἐγινεν, ἡ τότε βοηθὸς τῆς ἑδρας τῆς βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων κ. Θεοπίστη Λίβα - Ξανθάκη. Τὴν εὐχαριστῶ.

7. Στὴν ἴδια θέσιν ζωγραφίζεται μετωπικὸς ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ μὲ αὐτοκρατορικὴ στολὴ στὴν Ἁγία Σωτήρα τοῦ Δρῦ Μάνης (ΠΑΕ 1975, σ. 191 καὶ πίν. 173β). Τὴν τοιχογραφία χρονολόγησα ἀπὸ τὸ 13ο αἶ.

γύρω από το πρόσωπο, και άκτινωτό σταυρό⁸ πάνω στο μέτωπο· τις κεραίες του σταυρού αποτελούν κύκλοι με κόκκινες πέτρες. Ο καστανοπράσινος προπλάσμος αποδίδει και τις σκιές στη μύτη, στα μάτια, στο πηγούνι. Στα-ρόχρωμη ή επιδερμίδα, βαθυκάστανα τα χαρακτηριστικά, άνοιχτού καστανού τα χείλη. Ώχροκάστανο χρώμα έχει και η άριστερή παλάμη, ή άνοιχτή πρὸς τὸ θεατή. Τὸ βαθυκύανο περικάρπιο έχει στην ἄκρη ὠχρή, στενή ταινία με δύο κεραμίδι γραμμές.

Πάνω στο βαθυκύανο βάθος μεταξύ του δεόμενου χεριού και της κεφαλής της Παναγίας ἐρυθρός δίσκος με τὴ λευκή συντομογραφία Θ(εο)ῦ. Ἀντίστοιχα, ἀριστερά θά ὑπῆρχε ἡ συντομογραφία Μ(ήτηρ).

Ο σταυρός πού έχει τὸ μαφόρι τῆς Παναγίας πάνω ἀπὸ τὸ μέτωπο μοιάζει με τὸ σταυρὸ τῆς Ἀγίας Ἄννας σὲ τοιχογραφία τῆς Staraya Ladoga (γύρω στὸ 1167)⁹. Εἶναι ὅμως ἐδῶ συνθετότερος. Οἱ λίθοι αἴφνης συνδέονται με-ταξύ των, ἐνῶ στὴ Ladoga εἶναι ἀσύνδετοι. Ἐπειτα τὸ ὕφος τῆς μορφῆς στὴ Ladoga εἶναι διαφορετικὸ. Ἡ ἁγία με τὸν ψηλὸ λαιμὸ ἔχει λεπτὸ πρόσωπο, στεγνὸ, ὁστεῶδες, με κομνήνεια μύτη καὶ με ἀπότομες ἀντιθέσεις σκιερῶν καὶ φωτισμένων μερῶν. Τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας ἀντίθετα, εἶναι πολὺ φω-τεινότερο, ἁρμονικότερα αὐγόσχημο, κλασικὸ, με καμαρωτὰ φρύδια καὶ διεσταλμένα, φοβισμένα μάτια. Ὑστερα εἶναι κάπως ἐπίπεδο με ἴσια κι ὄχι γρυπὴ μύτη. Πάλι ὅπως φαίνεται ἀρχαιότερο ἂν συγκριθεῖ με τὸ πιὸ πα-χουλὸ πρόσωπο τῆς Ἀγίας Μαρίας (β' μιστὸ τοῦ 13ου αἰ.) στὸ ναὸ τοῦ Σω-τήρα κοντὰ στὰ Μέγαρα¹⁰. Τὰ μάτια τῆς ἁγίας με τὸ ρεαλιστικότερο καὶ πιὸ φωτεινὸ, ἀντικλασικὸ πρόσωπο εἶναι μικρότερα, τὰ φρύδια ἴσια, δια-φορετικὸς κι ὁ σταυρὸς στὸ μαφόρι.

2. Ἀπὸ τὸ κεντρικὸ τμήμα τῆς Ἀναλήψεως ἡ κυκλικὴ ἑναστρὴ δόξα¹¹ ἔχει χρώμα ὠχροπράσινο καὶ λευκὸ. Ο Χριστὸς (Πίν. 61β) εὐλογώντας με τὸ δεξι χέρι κάθεται πάνω στὸ τόξο τῆς Ἰριδας, πού δηλώνεται με γραμμὴ κυματιστὴ¹². Σὲ ἄλλο μικρότερο τόξο, ὅμοια δηλούμενο, στηρίζει τὰ πό-

8. Γιὰ τὴ σημασία τοῦ σταυροῦ στὸ μέτωπο τῆς Παναγίας βλ. Chr. Konstanti- nides, Le sens théologique du signe «croix - étoile» sur le front de la Vierge des images byzantines, Akten des XI. Intern. Byz. Kongr., München, 1960, σ. 262 - 266.

9. V. Lazarev, Old Russian Murals and Mosaics, Phaidon, London, 1966, εἰκ. 51 τῆς σ. 249.

10. Ν. τ. Μουρίκη, Οἱ τοιχογραφίες τοῦ Σωτήρα, κοντὰ στὸ Ἀλεποχώρι τῆς Με-γαρίδας, Ἀθήνα, 1978, εἰκ. 69.

11. Ἡ δόξα τοῦ ἀρχικοῦ στρώματος εἶχε πάνω στὸ λευκοκύανο βάθος κόσμημα ἀπὸ κα-φὲ ψαροκόκκαλο (σχηματοποιημένο κλαδὶ δάφνης;) πού σκέπαζε τὴν ταινία της.

12. Με κυματιστὴ λευκὴ γραμμὴ δηλώνεται τὸ περίγραμμα τῆς πλατῆς ταινίας πού περιβάλλει τὴ δόξα τῆς Μεταμορφώσεως στὸ ναὸ τοῦ συνοικισμοῦ Καλόπυργος τοῦ χω-ριοῦ Δρυ τῆς Μάνης, ΠΑΕ 1975, πίν. 172α (13ου αἰ.).

δια¹³. Φορεῖ πορφυρὸ χιτῶνα με κατὰ κοσμητικὰ περικάρπια καὶ ἐρυθρὸ ἱμάτιο με κίτρινες χρυσοκοτυλιές. Τὰ βαθυκάστανα μαλλιά του πέφτουν πίσω, πάνω στὸν τράχηλο. Τὸ λεπτὸ πρόσωπο ἔχει καστανέρυθρο προπλάσμα, ὁμοιόχρωμες σκιές καὶ σταρόχρωμη ἐπιδερμίδα. Ἐξω ἀπὸ τὴ δόξα, πάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰησοῦ με λευκὰ γράμματα στὸ κυανὸ βάθος ἐπιγραφή: Η ΑΝΑ[ΛΗΨ]ΗC. Στὸ κυανὸ βάθος προβάλλονται καὶ οἱ τέσσερις Ἄγγελοι ποὺ βαστάζουν τὴ δόξα. Τὰ δάχτυλα τοῦ ἐνὸς χεριοῦ των μόλις διακρίνονται στὴν περιφέρεια τοῦ δίσκου της, ἐνῶ τὸ ἄλλο προβάλλεται στὴ δόξα. Στὰ φορέματά των ἐναλλάσσονται τὰ χρώματα κόκκινο με ἐρυθρόλευκες πτυχές καὶ κυανὸ με πτυχές λευκοκύανες. Οἱ κεφαλές των στρέφονται πρὸς τὰ ἔξω κι ἔχουν καστανέρυθρα κυματιστὰ μαλλιά ποὺ σκεπάζουν τὸν αὐχένα. Τὰ πρόσωπά των πλάθονται με ὥχρα σὲ χρῶμα σταριοῦ καὶ με λευκὸ ποὺ τονίζει τὶς προεξέχουσες μικρὲς ἐπιφάνειες. Τὰ φτερά, μᾶλλον κοντά, εἶναι καστανέρυθρα καὶ στολίζονται με σειρά λευκῶν λίθων κατὰ τὴν ἐπάνω καμπυλόπλευρη ἀπόληξή των.

Ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους τοῦ Β ἡμιχορίου (Πίν. 62α) σώζονται τὰ πόδια τεσσάρων, περίπου ἀπὸ τὴ μέση τῶν μηρῶν καὶ κάτω. Ὁ πρῶτος καὶ ὁ τέταρτος βαδίζουν πρὸς τὰ δεξιὰ, ὁ δεῦτερος καὶ ὁ τρίτος στέκουν μετωπικοί. Ὅλοι πάντως παρατάσσονται ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλο στὴν ἴδια γραμμὴ. Οἱ ἄλλοι δυὸ θὰ παριστάνονταν σὲ δευτέρη σειρά, πιὸ πάνω, ὅπως γίνεται καὶ στὸ Ν ἡμιχόριο (Πίν. 62β). Ὁ πρῶτος καὶ ὁ τρίτος φοροῦν ἐρυθροὺς χιτῶνες με ροδόχρωμα φῶτα καὶ λευκότεφρα ἱμάτια με τεφρὲς πτυχές. Στούς ἄλλους ἐναλλάσσονται τὰ ἴδια χρώματα. Οἱ ράχες τῶν πτυχῶν εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον εὐθύγραμμες.

Ἀπὸ τὸ Ν ἡμιχόριο (Πίν. 62β) διακρίνονται ἕξ κεφαλές φωτοστεφανωμένων Ἀποστόλων κι ἐλάχιστα τμήματα ἀπὸ τὰ φορέματά των. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ πέμπτου ἀπὸ τὰριστερὰ καὶ τοῦ ἕκτου ἀντίστοιχα τὰ ὀνόματα ΙΑΚΩΒΟΣ, ΦΙΛΗ(ΠΠΟC). Ὁ πρῶτος με τὸ ὑψωμένο χέρι πρέπει νὰ εἶναι ὁ Παῦλος, ὅπως συνάγεται ἀπὸ τὰ φυσιογνωμικὰ του χαρακτηριστικὰ. Οἱ Ἀπόστολοι εἰκονίζονται σὲ δύο σειρές· μπροστὰ οἱ τέσσερις καὶ πίσω ὁ τρίτος καὶ ὁ πέμπτος. Ἡ κατὰ τρία τέταρτα ἀπόδοση τῶν κεφαλῶν ἐναλλάσσεται με στροφὴ πρὸς τὰριστερὰ ἢ δεξιὰ. Ἄλλοι Ἀπόστολοι κοιτάζουν πρὸς τὰ πάνω κι ἄλλοι ἀτενίζουν πρὸς ἄλλα σημεῖα. Πίσω ἀπὸ τὸν Ἰάκωβο καὶ Φίλιππο διακρίνονται ἀμυδρὰ καστανοὶ κορμοὶ δένδρων ἢ βαθυπράσινο φύλλωμα. Τὰ πρόσωπα, ὅσο ἡ κακὴ των διατήρηση ἐπιτρέπει ν' ἀντιληφθεῖ κανεῖς, ἔχουν καστανὸ προπλάσμα, σταρόχρωμη ἐπιδερμίδα καὶ χαρακτηριστικὰ καστανά. Ἀπὸ τὰ ἡμιχόρια παραλείπονται, ὅπως συμβαίνει καὶ ἄλλοι, ἡ Παναγία καὶ οἱ Ἄγγελοι οἱ συνομιλοῦντες με τοὺς Ἀποστόλους¹⁴.

13. Ὅπως ἦδη στὴν Ἀγία Σοφία Θεσσαλονίκης. Βλ. καὶ K l. W e s s e l, *Himmelfahrt Christi*, RbK στήλ. 1240. Εἶναι συνηθισμένος τρόπος ἀπεικονίσεως, ὁ Ἰ δ ι ο ς, ὁ.π. στ. 1248.

14. Ὁ Ἰ δ ι ο ς, ὁ.π. στ. 1245.

Ὁ Χριστὸς (Πίν. 61β) μὲ τὸ λιπόσαρκο, σχεδὸν τριγωνικὸ, στενὸ πρόσωπο, τὸ χαμηλὸ μέτωπο, τὴν πολὺ μακρὴ, λεπτὴ μύτη καὶ τὸ σχετικὰ μακρὸ γένι σχετίζεται μὲ τύπο ποὺ συναντᾷ κανεὶς μὲ λιγότερες ἢ περισσότερες ὁμοιότητες στὴ Δέηση τῆς Ἐγκλείστρας τοῦ Νεοφύτου στὴν Κύπρο (1183)¹⁵, στὴν Ἀνάληψη τοῦ Ἀϊ-Στράτηγου Μπουλαριῶν¹⁶, ἀλλὰ καὶ στὸν Παντοκράτορα τοῦ χτιστοῦ τέμπλου τοῦ Ἀγίου Νικολάου στὸ Γεράκι (τέλος 13ου)¹⁷. Τριγωνικὸ πρόσωπο, λιπόσαρκες, βαθουλωμένες παρειᾶς καὶ μακρὸ γένι ἔχει ὁ Χριστὸς καὶ στὴν Ἀνάσταση τῆς Βοjana (1259)¹⁸. Τὸ πρόσωπό του ὅμως ἐκεῖ εἶναι πιὸ φωτεινὸ, τὸ μέτωπο ψηλότερο, ἡ μύτη διαφορετικὴ, ἀποδομένη φυσικότερα, τὸ γένι μονοκόρυφο. Στὴν Ἀνάληψη τοῦ Ἀγίου Νικήτα τὸ δεξιὸ χεῖρ, καθὼς εὐλογεῖ, ὑψώνεται ὅσο καὶ στὸν Ἀϊ-Στράτηγο Μπουλαριῶν καὶ τὸ ἔνδυμα κάτω ἀπὸ τὸ δεξιὸ βραχίονα κολπώνεται ἐξίσου πλούσια. Οἱ χρυσοκοντυλιᾶς στὰ φορέματα τοῦ Χριστοῦ τῆς Κηπούλας, ἂν συγκριθοῦν μὲ τὶς φωτεινές, προσεγμένες, καλλιγραφικὲς ἀκμὲς τῶν πτυχῶν σὲ τοιχογραφίες τοῦ Βλαδιμίρ¹⁹ εἶναι λιγότερες, ἀπλούστερες, ἀναιμικὲς καὶ ἀνέμελες.

Ἐναστρη εἶναι ἡ δόξα τοῦ Κυρίου καὶ σὲ ἄλλους ναοὺς τῆς Λακωνικῆς Μάνης²⁰, ὅπως στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸ Θεολόγο τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ Γαρδενίτσας²¹, στοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους τῆς Κηπούλας (1265)²², στὴν Ἀγήτρια²³.

Τὸ σῶμα καὶ τῶν τεσσάρων Ἀγγέλων ποὺ κρατᾶνε τὴ δόξα φαίνεται μόνο

15. Cyril Mango-Ernest J. W. Hawkins, *The Hermitage of St. Neophytos and Its Wall Paintings*, DOP 20 (1965), εἰκ. 94. Στὴ Μάνη τὸ μακρότερο γένι δὲν εἶναι δικόρυφο.

16. Ν. Β. Δραυδάκης, *Βυζαντινὰ τοιχογραφία τῆς Μέσα Μάνης, ἐν Ἀθῆναις*, 1964, Πίν. 38α.

17. Ἐλένη Κουνουπιώτου-Μανωλέσσου, *Νέες τοιχογραφίες στὸ Γεράκι*, Actes du XVe Congrès International d'Études byzantines II, Art et archéologie, Communications, A, Ἀθῆναι, 1981, σ. 317 εἰκ. 15. Τὸ πρόσωπο στὸ Γεράκι εἶναι ἁρμονικότερο, στὴν Κηπούλα φαίνεται σὰν λειψό.

Ἀπὸ τὰ ἔξω τῆς Λακωνίας ἑλλαδικὰ παραδείγματα βλ. τὸ ὅμοιο τύπου πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ τῆς Καθόδου στὸν Ἄδη τοῦ Ἀγίου Στεφάνου τοῦ ἱερέως Θεοδώρου τοῦ Λημναίου Καστορίας, Σ. Πελεκανίδης, *Καστορία, Θεσσαλονίκη*, 1953, πίν. 95α.

18. Krustyu Miyaten, *The Boyana Murals*, Sofia, 1961, πίν. 16, 17.

19. V. Lazarev, *Old Russian Murals and Mosaics*, Phaidon, London, 1966, εἰκ. 60, 67.

20. Στὸν Ἅγιο Πέτρο Γαρδενίτσας ἡ δόξα περιβάλλεται ἀπὸ σταυρόσχημα ἀστέρια. Ἡ τοιχογραφία εἶναι ἀδημοσίευτη.

21. Ν. Γκιολές, Ὁ ναὸς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Γαρδενίτσας Μέσα Μάνης, *Λακωνικὰ Σπουδαῖα* Γ (1977), 46, εἰκ. 9.

22. Ἡ τοιχογραφία εἶναι ἀδημοσίευτη. Γιὰ τὸ γραπτὸ διάκοσμο τοῦ μνημείου εἶχα κάνει ἀνακοίνωση στὴ σειρὰ τῶν ἀνακοινώσεων τῆς ΧΑΕ τὸ 1978 (ΔΧΑΕ περ. Δ', τόμ. Θ', 1977-1979, 325). Ἡ ἀνακοίνωση θὰ δημοσιευτεῖ σύντομα.

23. Ν. Β. Δραυδάκης, ὁ.π. πίν. 76α. Γιὰ τὶς τοιχογραφίες τῆς Ἀγήτριας βλ. καὶ ΠΑΕ 1977, σ. 217-219.

ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ πάνω· τὸ ὑπόλοιπο κρύβεται πίσω της. Ὁ κορμὸς ὅσων εἰκονίζονται κοντὰ στὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰησοῦ ὀρθώνεται κατακόρυφος, ἐνῶ τῶν ἄλλων δύο μὲ τὴν ἀντίθετη διάταξη σὰν νὰ κρημνίζεται κατακέφαλα. Παρόμοια διευθέτηση θυμᾶμαι στοὺς ναοὺς τῆς Μάνης Ἅγιο Θεόδωρο Ἄνω Πούλας^{23α}, Ἅγιο Πέτρο Γαρδενίτσας καὶ Ἀγίους Ἀναργύρους Κηπούλας. Ἐνας ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους, ὁ ΒΔ (Πίν. 63α) κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου καὶ τὸν τρόπο ἀποδόσεως μὲ ἐλαφρὴ σκίαση τῆς παρεῖας θυμίζει τὴν ὄρθια ἀριστερὰ Μυροφόρο τοῦ Χαίρετε στὸν Ἅγιο Νικόλαο κοντὰ στὴ Μονεμβασία²⁴. Ὁ Ἀγγελὸς ὅμως ἔχει μεγαλύτερο σαγόνι καὶ στὸ δεξιό του ὄμο διακρίνει κανεῖς κάποια προσπάθεια ἀποδόσεως ὄγκου. Ἄλλος Ἀγγελός, ὁ ΒΑ, διατηρεῖται καλύτερα (Πίν. 63β). Ὁ τύπος τοῦ προσώπου του κάνει κανὺνα νὰ θυμᾶται τὴν Ἀγία Ἄννα τῆς Ἀρνήσεως τῶν προσφορῶν τοῦ Ἰωακείμ στὸν Ἅγιο Γεώργιο τῆς Staraya Ladoga²⁵ (περίπου 1167) καὶ Ἀγγελο τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Βλαδιμίρ²⁶ (1194). Τὰ φῶτα στὸ ἔνδυμα τοῦ Ἀγγέλου, τῆς Κηπούλας, γραμμὲς σχετικὰ πλατιές, κάπως ἀφρόντιστα τραβηγμένες, ποὺ συναντῶνται στὴν ἀρχὴ ἢ ἀναπτύσσονται ἀκτινωτά, εἶναι κάτι ἀνάλογο μὲ τὶς χρυσοκοντυλιές τῆς Παναγίας Παρακλήσεως, τοιχογραφημένης εἰκόνας στὴ Στουντένιτσα²⁷.

Ὁ ΝΔ Ἀγγελός (Πίν. 64α) μὲ τὸ μεγάλο, ὀστεῶδες, αὐγόσχημο πρόσωπο καὶ τὸ χαμηλὸ μέτωπο ἀποτελεῖ ἐλαφρὴ παραλλαγὴ τοῦ τύπου τῶν ἄλλων. Ἐχει μικρότερο σαγόνι ἀπὸ τὸν ΒΑ, στιλνότερο πρόσωπο, μεγαλύτερη μύτη. Τύπους ἀνάλογους μπορεῖ νὰ βρεῖ κανεῖς στὸ Kurbínovo (1191), τὴν Παναγία τοῦ Ἀσπασμοῦ, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ Ἀγγέλους²⁸. Οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Ν ἡμιχορίου (Πίν. 62β) δὲν εἰκονίζονται ὅλοι στὸ ἴδιο ἐπίπεδο²⁹· δὲν εἶναι παραταγμένοι σὲ μιὰ σειρὰ³⁰, οὔτε διακρίνονται ἀπὸ ἰσοκεφαλία. Κι ἂς σημειωθεῖ πὼς ἰσοκεφαλία χαρακτηρίζει τοὺς Μαθητὲς τῆς Ἀναλήψεως

23α. Ἡ τοιχογραφία εἶναι ἀδημοσίευση. Φαίνεται ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῶν μικρόσωμων Ἀγγέλων. Γιά τὸ μνημεῖο βλ. ΠΑΕ 1974, σ. 125 - 128.

24. Ὁ Ἰδιος, Οἱ τοιχογραφίες τοῦ Ἀγίου Νικολάου στὸν Ἅγιο Νικόλαο Μονεμβασίας, ΔΧΑΕ περ. Δ', τόμ. Θ' (1977 - 1979), πίν. 13α. Ἀνάγονται στὸ β' μισό τοῦ 13ου αἰ.

25. Β. Λάζαρεφ, Φρέσκι Σταρόϊ Λάντογκι (ρωσ.), Μόσχα, 1960, εἰκ. 8.

26. Ὁ Ἰδιος, δ.π. εἰκ. 108. Μεσαῖος Ἀγγελός στὴν πρώτη σειρὰ. Ἡ μορφή στὴ Μάνη εἶναι τραχύτερη.

27. Svet. Radojčić, Icônes de Serbie et de Macédoine, edit. Jugoslavija, εἰκ. 1η. Ὁ Rad. χρονολογεῖ τὴν τοιχογραφία ἀπὸ τὸ α' τέταρτο τοῦ 13ου αἰ.

28. Antonije Nikolski, The frescoes of Kurbínovo, Jugoslavija, 1964, Beograd, εἰκ. 21, 9, 22, 23, 3.

29. Ἦδη στὸ χειρόγραφο τοῦ Ραμπουλά (586) οἱ Ἀπόστολοι παριστάνονται κατὰ βᾶθος σὲ δύο πυκνοὺς ὁμίλους, A. Grabar - A. Skira, La peinture byzantine, Genève, 1953, εἰκ. σελ. 164.

30. Κατὰ τὸν K. I. Wessel, δ.π. στήλ. 1247 ἡ αὐστηρὴ παράταξη τῶν Ἀποστόλων εἶναι τὶς περισσότερες φορὲς ἐνδειχθῇ ἐπαρχιακῆς προελεύσεως τῆς συνθέσεως.

όλους ή σε πολύ λιγότερες περιπτώσεις μέρος των, αποδομένη με μεγαλύτερη ή μικρότερη αρτιότητα σε πολλούς ναούς της Μάνης, για τους οποίους γίνεται αμέσως λόγος. Φυσικά ή διάταξη των Ἀποστόλων στους διάφορους ναούς παρουσιάζει μικρές παραλλαγές. Στις σπανιότερες περιπτώσεις, όσες θυμάμαι, οί Μαθητές παριστάνονται μετωπικοί, ό ένας πλάι στον άλλο, όπως έν μέροςι στον Ἅγιο Παντελεήμονα Μπουλαριών (991/992)³¹ και σχεδόν όλοι στην Ἁγία Κυριακή Μαράθου³². Συνηθέστερα ζωγραφίζονται κατά παράταξη, πυκνότερη ή αραιότερη, άλλοι μετωπικοί, άλλοι κατά πλευρό ή σε στάση 3/4, σε δυό επίπεδα· όσοι όμως άνήκουν στο δεύτερο επίπεδο, στέκουν πολύ κοντά και μεταξύ των εικονιζομένων στο πρώτο. Ἔτσι ή ισοκεφαλία δέ διαταράσσεται³³. Παραδείγματα: ή Ἀνάληψη τοῦ Ἀϊ-Στράτηγου Μπουλαριών³⁴, της Ἐπισκοπής³⁵, τοῦ Ἁγίου Πέτρου³⁶ και τοῦ Θεολόγου Γαρδενίτσας³⁷, τοῦ Προδρόμου Καστάνιας³⁸, τοῦ Ἁγίου Νι-

31. Ν. Β. Δρανδάκης, Ἅγιος Παντελεήμων Μπουλαριών, ΕΕΒΕ ΛΖ (1969 - 1970), 448 - 449, εἰκ. 12, οί τρεῖς Ἀπόστολοι στο Ν σκέλος της καμάρας. Οί άλλοι τρεῖς στο Β σκέλος δέ χαρακτηρίζονται ἀπό ισοκεφαλία, οὔτε και εἰκονίζονται μετωπικοί. Στόν Ἅγιο Ζαχαρία Λάγιας (β' μισό τοῦ 13ου αἰ.) Ἀπόστολοι ήμιχορίου της Ἀναλήψεως εἰκονίζονται σχεδόν μετωπικοί, ἀλλά· ὄχι σε ισοκεφαλία, ΠΑΕ 1978, πίν. 117β.

32. Ἡ τοιχογραφία ἔχει φθορές κι εἶναι ἀδημοσίευτη. Φωτογραφία της ὑπάρχει στο ἀρχεῖο της ἔδρας βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Για τό ναό βλ. ΠΑΕ 1979, σ. 202 - 206, για τήν Ἀνάληψη σ. 205. Φαίνεται πώς ἀνήκει στο ἀρχικό στρώμα τοιχογραφιῶν της ἐκκλησίας. Χρονολογήθηκε λίγο μετά τά μέσα τοῦ 13ου αἰ.

33. Κατά πυκνή παράταξη πρὸς τήν ἴδια οί πλείστοι κατεύθυνση με τήν ἀρχή της ισοκεφαλίας ἔχουν ζωγραφιστεῖ (τέλος τοῦ 12ου αἰ.) οί Μαθητές της Ἀναλήψεως και στήν Εὐαγγελίστρια τοῦ Γερακιοῦ, Ἐλ. Κουνοῦπιώτου - Μανωλέσσου, δ.π. σ. 308 εἰκ. 3 και σ. 309 εἰκ. 4.

34. Ν. Β. Δρανδάκης, Βυζαντιναί τοιχογραφίαι της Μέσα Μάνης, πίν. 37, 38β. Τis τοιχογραφίες τοῦ Ἀϊ-Στράτηγου εἶχα παλιότερα (δ.π. σ. 60) τοποθετήσεῖ κοντά στο διάκοσμο τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Κασνίτζη της Καστοριάς. Πολλές μορφές τοῦ Ἀϊ-Στράτηγου ἔχουν πλατεῖς και σαρκώδεις ὤμους, πράγμα πού ὄχι τόσο συχνά παρατηρεῖται και στόν Κασνίτζη, και ρωμαλέα πρόσωπα. Εἶναι πιθανό ν' ἀντιπροσωπεύουν στάδιο πιό προχωρημένο ἀπό τή ζωγραφική τοῦ Κασνίτζη.

35. Ὁ Ἰδιος, δ.π. πίν. 80β, 81. Ἡ διάταξη των Ἀποστόλων στο Ν ήμιχόριο (πίν. 81) εἶναι ὁμοία και στο ἀντίστοιχο της Εὐαγγελίστριας Γερακιοῦ, Ἐλ. Κουνοῦπιώτου - Μανωλέσσου, δ.π. σ. 309 εἰκ. 4.

36. Οί τοιχογραφίες τοῦ Ἁγίου Πέτρου εἶναι ἀδημοσίευτες. Ἐχω ὑποσχεθεῖ τή δημοσίευσή των.

37. Ν. Γκιολές, Ὁ ναός τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Γαρδενίτσας, δ.π. εἰκ. 13, 17, 18.

38. Φ. Δροσογιάννη, Σχόλια στις τοιχογραφίες της ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου στη Μεγάλη Καστάνια της Μάνης, Ἀθήναι, 1980, πίν. IX, XI.

Με τήν εὐκαιρία ἄς σημειωθεῖ πώς ό Χριστός της Ἀναστάσεως στόν Πρόδρομο της Καστάνιας μοιάζει κατά τή στάση με τό Λυτρωτή της ἴδιας σκηνῆς στόν Ταξιάρχη τοῦ Ἁγίου Νικολάου Μονεμβασίας. Ἡ τοιχογραφία εἶναι ἀδημοσίευτη. Ἀριστερά τοῦ Χρι-

κολάου Γλέζου³⁹, τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Κηπούλας⁴⁰, τοῦ Μιχαήλ Ἀρχαγγέλου στὸν Πολεμίτα (1278)⁴¹, τοῦ Ἀγίου Θεοδώρου Ἀνω Πούλας⁴², τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς Διροῦ⁴³, τῶν Ἀσωμάτων στὸ Φλομοχώρι⁴⁴, τοῦ Ἀγίου Νικολάου Κίττας⁴⁵.

Στὸν Ἅγιο Νικήτα ἡ σύνθεση τουλάχιστο τοῦ Ν ἡμιχορίου δὲν εἶναι

στοῦ καὶ στὸν Ταξιάρχη μὲ ὑπέρθεση περίπου κατακόρυφη εἰκονίζονται ὁ Ἀδάμ, ἡ Εὐὰ καὶ ἄλλες μορφές. Δεξιά τὸ ζευγὸς τῶν Προφητανάκτων, πίσω του (δηλ. ἐπάνω) ἄλλο ζευγὸς μὲ τὸν Πρόδρομο καὶ τρεῖς ἐπικαλυπτόμενες μορφές. Στὴν Καστάνια (Φανή Α. Δροσογιάννη, ὁ.π. πίν. XIX), κατὰ διάταξη αὐστηρὰ κατακόρυφη παριστάνονται τρεῖς μόνο μορφές ἀπὸ κάθε πλευρά. Γιὰ τὶς τοιχογραφίες τοῦ Ταξιάρχη ἡ Nafsika Coumbarakī - Pansélinou, (Saint-Pierre de Kalyvia - Kouvara, Θεσσαλονίκη, 1976, σ. 74 ὑποσ. 1), δέχεται πῶς ἀνάγονται στὸ ἀ' μισό τοῦ 13ου αἰ.

39. Ἀγγελικὴ Σταυροπούλου - Μακρή, Οἱ τοιχογραφίες τοῦ Ἀγίου Νικολάου Γλέζου στὴ Μέσα Μάνη, Δωδώνη Η' (1979), 299 - 329, πίν. 8, 10, 11, 13, 14. Οἱ Ἀπόστολοι συνωστιζόμενοι εἰκονίζονται σχεδὸν μὲ ἰσοκεφαλία. Ἡ κ. Σταυροπούλου παρατηρεῖ (σ. 308) γιὰ τὸ Β ἡμιχόριο πῶς οἱ Μαθητὲς διατάσσονται σὲ δύο ἐπίπεδα· στὸ πρῶτο εἰκονίζονται οἱ τέσσερις καὶ στὸ δεύτερο οἱ κεφαλὲς τῶν ἄλλων δύο. Στὶς παρεχόμενες φωτογραφίες δὲ διακρίνεται ἡ κεφαλὴ τοῦ ἔκτου. Καὶ ὁ τέταρτος (Πίν. 10, 14) ζωγραφίζεται ἐλάχιστα πρὶς πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Τὰ μαλλιά τοῦ Ἀνδρέα καὶ τοῦ Πέτρου (Πίν. 13) θυμίζουν πολὺ τὰ μαλλιά τῶν ἰδίων Ἀποστόλων στοὺς Ἅγιους Ἀναργύρους Κηπούλας (1265). Καὶ γιὰ ἄλλους λόγους βρίσκω σωστὴ τὴν ἐνταξὴ τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ Ἀγίου Νικολάου στὴν πρώιμη Παλαιολόγεια ζωγραφικὴ (ἡ Ἰδία, ὁ.π. σ. 325).

40. Βλ. πρὶς πάνω ὑποσ. 22. Ἰσοκεφαλία χαρακτηρίζει τοὺς Ἀποστόλους τῆς Ἀναλήψεως καὶ τοῦ Ἀγίου Νικολάου στὸ χωριὸ Ἅγιος Νικόλαος Μονεμβασίας, Ν. Β. Δρανδάκης, Οἱ τοιχογραφίες τοῦ Ἀγίου Νικολάου στὸν Ἅγιο Νικόλαο Μονεμβασίας, ΔΧΑΕ περ. Δ, τόμ. Θ' (1977 - 1979), πίν. 14α. Κι ἀφοῦ μνημονεύτηκε πάλι ἡ μελέτη, ἃς ἐπανορθωθεῖ ὁ.π. στή σ. 37 ἡ πληροφορία πῶς ὁ ἱεράρχης τοῦ Πίν. 9 ἀνήκει στὸ πρῶτο στρώμα «ποὺ μᾶλλον πρέπει νὰ θεωρηθεῖ ἔργο τῶν ἀρχῶν τοῦ 13ου αἰῶνα». Πιθανότερα πρόκειται γιὰ τοιχογραφία ἐπισκευασμένη σὲ μεταγενέστερα βυζαντινὰ χρόνια. Λείψανα τοῦ πρῶτου στρώματος διακρίνονται ἐκεῖ κοντά, στὸ Ν τοῖχο τοῦ Διακονικοῦ τῆς ἐκκλησίας.

Ἀκόμη ἃς σημειωθεῖ πῶς ἡ μορφή τοῦ Παντοκράτορα τῆς Λιτῆς (ὁ.π. πίν. 8β) θυμίζει λίγο τὸ χαμένο τώρα Παντοκράτορα τῆς Παλιοπαναγιάς Λακεδαιμόνος (1305), Ἀρχιμαν. Μελετίου Ε. Γαλανοπούλου, Ἐκκλησιαστικαὶ σελίδες Λακωνίας, ἐν Ἀθήναις, 1939, σ. 275 εἰκ. 88.

41. Ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ναοῦ δημοσιεύεται στὸ μελέτημά μου Δυὸ ἐπιγραφὲς ναῶν τῆς Λακωνίας τοῦ Μιχαήλ Ἀρχαγγέλου (1278) στὸν Πολεμίτα τῆς Μάνης καὶ τῆς Χρυσάφτισσας (1290), Λακωνικαὶ Σπουδαὶ τόμ. ΣΤ'. Λεπτομέρεια ἀπὸ τὴν Ἀνάληψη βλ. Ν. Β. Δρανδάκης, Οἱ τοιχογραφίες τοῦ Ἀγίου Νικολάου... Μονεμβασίας, ὁ.π. πίν. 18β.

42. Οἱ τοιχογραφίες εἶναι ἀδημοσίευτες. Ἡ Ἀνάληψη θεωρήθηκε πῶς ἀνήκει στὸ β' στρώμα. Σύντομες πληροφορίες γιὰ τὸ ναὸ βλ. Ν. Β. Δρανδάκης, Ἐρευναι εἰς τὴν Μάνην, ΠΑΕ 1974, σ. 125 - 128.

43. Γιὰ τὸ μνημεῖο βλ. ΠΑΕ 1979, σ. 166 - 173. Ἡ τοιχογραφία θεωρήθηκε πῶς ἀνάγεται περίπου μέσα στὸ γ' τέταρτο τῆς 13ης ἐκατονταετηρίδας.

44. Βλ. γιὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὶς τοιχογραφίες τῆς ΠΑΕ 1978, σ. 144 - 148.

45. Ὁμοίως ΠΑΕ 1979, σ. 186 - 189. Οἱ τοιχογραφίες χρονολογήθηκαν γύρω στὸ 1300.

πολύ απλή κι έκφράζει ανησυχία. Παρόμοια διάταξη συναντᾶ κανείς και στὸν Προφήτη Ἡλία τῆς Ἀμπύσολα τοῦ Κουτήφαρι Μεσσηνίας⁴⁶ (Πίν. 64β). Στὸν Ἅγιο Νικήτα ἡ συμπίκνωση τοῦ ὁμίλου ἴσως δὲν ὀφείλεται στὴν ἔλλειψη χώρου. Μπροστὰ στὸν Παῦλο ὑπάρχει κενὸ ποὺ σχεδὸν γεμίζει μὲ τὴ χειρίδα, τὴν πτυχούμενη πλούσια, κατὰ τρόπο παραπλήσιο μὲ τὸ φόρεμα τοῦ ἀναλαμβάνόμενου Χριστοῦ κάτω ἀπὸ τὸ δεξιὸ βραχίονα.

Ὁ Ἰάκωβος παρὰ τὶς φθορὲς τῆς τοιχογραφίας φαίνεται πὼς ἔχει στρογγυλὸ, σφριγηλὸ πρόσωπο. Στὴ μορφὴ του μὲ τὸ μεγάλο μάτι καὶ τὸ ζωηρὸ βλέμμα μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς πὼς βρίσκει λαϊκότερη ἀπόδοση ὕφους σὰν ἐκείνου ποὺ ἀπαντᾷ σὲ κορυφαία ἔκφραση στὸ ναὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων τοῦ Πέτρου⁴⁷. Στὸ Β ἡμιχόριο (Πίν. 62α) ὁ πρῶτος ἀπὸ τὰριστερὰ Ἀπόστολος εἰκονίζεται κατὰ τὸ δεξιὸ πλευρό. Ἡ πτύχωση στὴν ἀριστερὴ του κνήμη, ὅμοια μὲ ἐκείνη στὸ δεξιὸ πόδι τοῦ Ἀρχάγγελου Μιχαήλ (Πίν. 65α), προδίδει καὶ γιὰ τὶς δυὸ παραστάσεις τὸ χέρι τοῦ ἰδίου τεχνίτη. Περίεργη, γιὰ νὰ μὴν πῶ παράλογη, εἶναι ἡ πτύχωση τοῦ χιτῶνα μεταξὺ τῶν ποδιῶν τοῦ δεύτερου ἀπὸ τὰ δεξιὰ καὶ τοῦ τέταρτου Ἀποστόλου. Μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἀποδίδεται προϋποθέτει πὼς ὁ χιτῶνας ἐκεῖ εἶναι κατακόρυφα σχιστός. Μᾶλλον πρόκειται γιὰ παρεξηγημένη διακοσμητικὴ ἀπόδοση πτυχώσεως ἄκρας ἱματίου καθὼς πέφτει ἀπὸ τὸν ὅμο μπροστὰ στὸ στήθος⁴⁸ ἢ δυὸ παρυφῶν ἱματίου ἢ καὶ μιᾶς ποὺ πέφτουν παράλληλα, κυματιστὲς πρὸς τὰ κάτω, μεταξὺ τῶν ποδιῶν καθισμένης μορφῆς⁴⁹.

3. Πάνω ἀπὸ τὴν ἀψίδα, στὸ Β τμήμα τοῦ τυμπάνου τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Νικήτα, ὁ ΑΡΧ(ΩΝ) Μ[ΙΧΑΗΛ] — διαβάζεται ἀκόμη τὸ ὄνομά

46. Οἱ τοιχογραφίες ἴσως ἀνάγονται στὸ γ' τέταρτο τοῦ 13ου αἰ. Θὰ τις δημοσιεύσει ἡ κ. Φανὴ Δροσογιάννη. Γιὰ τὸ ναὸ βλ. R. T r a q u a i r, *The Churches of Western Mani*, BSA XV (1908 - 1909), 198, πίν. XV.

Ὁ H. M e g a w, *Byzantine architecture in Mani*, BSA XXXIII (1932 - 1933) τὸν ἐντάσσει (σ. 162) μεταξὺ τοῦ 1200 καὶ 1250.

Στὴν Ἀνάληψη τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς Μαρούλαινας στὴ Μεγάλῃ Καστάνια καὶ στὰ δυὸ ἡμιχόρια οἱ Ἀπόστολοι σὲ στάση 3/4 εἶναι διαταγμένοι μὲ ὑπέρθεση σὲ δυὸ σειρὲς προφανῶς γιὰ ἔλλειψη χώρου. Καὶ τὶς δυὸ σειρὲς διακρίνει ἰσοκεφαλία. Οἱ τοιχογραφίες, ποὺ ἀνάγονται στὰ μέσα τοῦ β' μισοῦ τοῦ 13ου αἰῶνα, εἶναι ἀδημοσίευτες.

47. R a d. L j u b i n k o v i ć, *L'église des Saints-Apôtres de la patriarchie à Peć*, Beograd, 1964, εἰκ. 9, 10, 12.

Μεγάλα μάτια ἔχουν καὶ Ἀπόστολοι τῆς Ἀπιστίας τοῦ Θωμᾶ τῆς Μονῆς Βλαχέρνας Ἄρτας (μέσα 13ου). M i r t a l i A c h i m a s t o u - P o t a m i a n o u, *The byzantine wall paintings of Vlacherna Monastery (Area of Arta)*, Actes du XVe Congrès International d'Études Byzantines II, Art et Archéologie, Communications A, Ἀθήναι, 1981, σ. 7 εἰκ. 8.

48. Βλ. Β. Λ ὰ ζ α ρ ε φ, *Φρέσκι Σταρόϊ Λάντογκι* (ρωσ.), εἰκ. 42, 37, 41.

49. Ν. Β. Δ ρ α ν δ ᾱ κ η ς, *Βυζαντινὰι τοιχογραφίαι τῆς Μέσα Μάνης*, πίν. 38α, I r i n a A n d r e e s c u, *Torcello, I, Le Christ inconnu II. Anastasis et Jugement Dernier: têtes vraies, têtes fausses*, DOP 26 (1972), πίν. 32, 33.

του⁵⁰ — έχει τὸ κεφάλι κατὰ τρία τέταρτα στραμμένο πρὸς τὰριστερὰ καὶ τὸ βλέμμα ἀνυψωμένο (Πίν. 65α). Φορεῖ καστανόμαυρο χιτῶνα, λευκοκύανο ἱμάτιο καὶ ἐρυθρὰ μαργαριτοκόσμητα ὑποδήματα. Ὁ προπλάσμος τοῦ προσώπου εἶναι καστανέρυθρος καὶ ἡ ἐπιδερμίδα σταρόχρωμη, δοσμένη μὲ ὑπέρυθρη ὥχρα. Τὰ μαλλιά, ποὺ καλύπτουν τὸν τράχηλο, εἶναι καστανόμαυρα, τὰ φτερά καστανοκόκκινα, διάστικτα ἀπὸ λευκὲς πέτρες στὸ πάνω των περιγράμμα. Ὁ ἄξονας τοῦ σώματος, ἐξ αἰτίας τῆς θέσεως ποὺ τοῦτο ζωγραφίζεται καὶ τῆς στάσεώς του, διαγράφει ὀξεία γωνία μὲ τὸ νοητὸ ὀριζόντιο ἐπίπεδο, τὸ διερχόμενο κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Ὁ ζωγράφος γιὰ τὴν περίστασι θὰ προσάρμοσεν ἀνθίβολο παραστάσεως σὰν ἐκείνης ποὺ στὴν Monreale εἰκονίζει τὸν Ἀβελ νὰ πέφτει κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ Κάϊν⁵¹. Τὸ ἀνοιγμένο ἀριστερὸ φτερό τοῦ Ἀγγέλου ἀπλώνεται μὲ ἐπιτυχία στὸν κενὸ χῶρο, θυμίζοντας τὸ ἀντίστοιχο τοῦ ἱπτάμενου δεξιοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀναλήψεως στὴν Ἀγία Τριάδα τοῦ Κρανιδιοῦ (1244)⁵².

Κατὰ τὸν τύπο τοῦ προσώπου ὁ Μιχαὴλ μοιάζει μὲ τὸν ἀριστερὸ ὄρθιο Ἀγγελο τῆς Ἀναλήψεως στὸν Πρόδρομο τῆς Μεγάλης Καστάνιας⁵³. Στὸ δεξιὸ γόνατο οἱ πτυχὲς τοῦ ἱματίου διαγράφουν ἐξέχουσα πρὸς τὰ ἔξω ἑλ-λειψη. Παρόμοιο παρατηρεῖται στὸ Χριστὸ τῆς Ἀναλήψεως (ἀριστερὸ γόνατο) τοῦ Ἀϊ-Στράτηγου Μπουλαριῶν⁵⁴ καὶ στὴν Πλατυτέρα τοῦ ἰδίου ναοῦ⁵⁵, στὸν Ἅγιο Δαμιανὸ⁵⁶ καὶ κατὰ κάποιον τρόπο σὲ Ἀπόστολο τοῦ Β ἡμιχορίου τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Προδρόμου τῆς Καστάνιας⁵⁷, στὸ δεξιὸ Ἀγγελο τῆς Φιλοξενίας τῆς Ἀγίας Τριάδος Κρανιδίου⁵⁸. Οἱ πτυχὲς μπροστὰ στὴ δεξιὰ

50. Σὲ ναοὺς τῆς Καπαδοκίας τὰ δνόματα τῶν τεσσάρων Ἀρχαγγέλων ἀναγράφονται πλάι στοὺς Ἀγγέλους ποὺ βαστάζουν τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ τῆς Ἀναλήψεως, Ν. Γκιολές, Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ βάσει τῶν μνημείων τῆς Ἀ' χιλιετηρίδος, Ἀθῆναι, 1981, σ. 300. Στὰ Λαγουδερά τῆς Κύπρου ὁ ἕνας Ἀγγελος ποὺ στέκει ἀνάμεσα στοὺς Ἀποστόλους τῆς Ἀναλήψεως φέρει τὴν ἐπιγραφή ἈΓΓΑΙΛ(ΟC) ΚΥ(ΡΙΟΥ), A. and J. Styliano u, *The painted churches of Cyprus*, Cyprus, 1964, σ. 79 εἰκ. 34.

51. O. Demus, *The Mosaics of Norman Sicily*, London, 1949, εἰκ. 98B.

52. Sophia Kalopissi-Verti, *Die Kirche der Hagia Triada bei Kranidi in der Argolis (1244)*, München, 1975, πίν. 11.

53. Φανὴ Δροσογιάννη, Σχόλια στὶς τοιχογραφίες τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, πίν. X. Στὴν Κηπούλα τὸ πρόσωπο εἶναι πὺδ στρογγυλὸ καὶ ἡ παρεῖα λίγο πλατύτερη. Παράβαλε ἀκόμη καὶ τὸ πρόσωπο Ἀγγέλου τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Ἀϊ-Στράτηγου Μπουλαριῶν, Ν. Β. Δρανδάκης, Βυζαντινὰ τοιχογραφία τῆς Μέσα Μάνης, πίν. 38β.

54. Ν. Β. Δρανδάκης, ὁ.π. πίν. 38α.

55. Ὁ Ἰδιος, ὁ.π. πίν. 28.

56. Φανὴ Δροσογιάννη, ὁ.π. πίν. XXI.

57. Ἡ Ἰδία, ὁ.π. πίν. IX. Ἡ πτυχολογία ἰδιαίτερα στὴ σύνθεσι αὐτὴ νομίζω πὺδ κουράζει πολὺ τὸ μάτι.

58. M. Chatzidakis, *Aspects de la peinture murale du XIIIe s. en Grèce. L'art*

κνήμη μοῦ θύμισαν τὶς ἀντίστοιχες στὸ ἴδιο πόδι τοῦ ἀριστεροῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Ἀγίου Νικολάου τοῦ Κασνίτζη Καστοριᾶς⁵⁹. Ἡ σύγκριση ὅμως δείχνει πόσο πιὸ μαστορικὰ ἀποδίδεται ἡ πτυχολογία στὴν Καστοριά. Στὴν Κηπούλα κάτω ἀπὸ τὸ φόρεμα σὰν νὰ ὑπάρχει σανίδι πλατύ, ἴσου πλάτους πάνω καὶ κάτω, κι ὄχι πόδι, ποὺ λεπτύνεται πρὸς τὰ κάτω. Μπροστὰ στὴν κορυφὴ τοῦ μηροῦ οἱ πτυχὲς διαγράφουν τριγωνικὸ σχῆμα, ἀσθενικὴ ἀνάμνηση ὁμοίων σχημάτων ποὺ ἀπαντοῦν καὶ στὸ τέλος τοῦ 12ου αἰ.⁶⁰

Ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ εὐλογεῖ καὶ ταυτόχρονα δείχνει (σχῆμα ὁμιλίας;) πρὸς τὸ Ἅγιο Μανδῆλιο, ὅπως περίπου δείχνει τὸν ἀναλαμβάνόμενο Χριστὸ ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀναλήψεως στὴν Ἐγκλείστρα τοῦ Νεοφύτου⁶¹.

Μανδῆλιο ἀνάμεσα σὲ δυὸ ὁλόσωμους Ἀρχαγγέλους χωρὶς διαχωριστικὴ ταινία εἰκονίζεται καὶ σὲ ἄλλους δυὸ, ὅσο ξέρω, ναοὺς τῆς Μάνης, στὸν Πρόδρομο τῆς Καστάνιας⁶² καὶ στὸ Μιχαὴλ Ἀρχάγγελο τοῦ Πολεμίτα (1278)⁶³. Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις οἱ Ἄγγελοι ἔχουν στραμμένο τὸ κεφάλι πρὸς τοὺς Ἀποστόλους τῶν ἡμιχορίων, ἐπομένως ἀνήκουν στὴν Ἀνάληψη⁶⁴. Στὸν Ἅγιο Νικήτα τὸ θέμα παραλλάσσει. Ὁ Ἀρχάγγελος στρέφεται καὶ δείχνει πρὸς τὸ Μανδῆλιο, τεκμήριο τῆς ἐνσαρκώσεως, ἐνῶ παράλληλα ἀνυψώνει τὸ βλέμμα πρὸς τὸ Χριστό, τὸν ἀνερχόμενο θραμβευτικὰ στὸν οὐρανό. Ἄς ὑπομνησθεῖ πὼς στὸ τρίτο στιχηρὸ τοῦ *Κύριε ἐνέκραξα* στὸν ἔσπερινό τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀγίου Μανδηλίου ψάλλεται: *ὁ γὰρ ἐν ὑψίστοις καθήμενος, νῦν ἡμᾶς σαφῶς ἐπεσκέφατο, διὰ τῆς σεπτῆς αὐτοῦ Εἰκόνας· ὁ ἄνω τοῖς Χερουβὶμ ὦν ἀθεώρητος, ὁρᾶται διὰ γραφῆς οἷς περ ὁμοίωται*⁶⁵.

byzantin du XIIIe siècle, Symposium de Sopoćani, Beograd, 1967, εἰκ. 17. Οἱ πτυχὲς στὴν Κηπούλα εἶναι σχηματικότερες, πιὸ λεπτές, οἱ ἀκμές τῶν μοιάζουν μεταλλικές.

59. Σ. Πελεκκανίδης, Καστορία, Θεσσαλονίκη, 1953 πίν. 45β.

60. Monreale, Ἡ Θεραπεία τοῦ λεπροῦ (1180 - 1190), O. Demus, The Mosaics of Norman Sicily, εἰκ. 85A, L. Hadermann-Misguich, Kurbinovo, II, Bruxelles, 1975, εἰκ. 184 (Πέτρος Ἀναλήψεως), Λαγουδερά Κύπρου, ἡ Ἰδία, ὁ.π. εἰκ. 185 (Ἐλισαῖος).

61. Cyril Mango and Ernest J. W. Hawkins, The Hermitage of St Neophytos and its wall paintings, ὁ.π. εἰκ. 63.

62. Φανὴ Δροσογιάννη, ὁ.π. πίν. VII, X.

63. Ἡ τοιχογραφία εἶναι ἀδημοσίευτη.

64. Καὶ στὴν Εὐαγγελίστρια τοῦ Γερακιοῦ (τέλος 12ου αἰ.) ὁ ὁλόσωμος Ἄγγελος, ποὺ κατὰ τὴ φωτογραφία Actes du XVe Congrès International d'Études Byzantines I, Ἀθήναι, 1979, πίν. II,3, εἰκονίζεται στὸ Β σκέλος τοῦ τυμπάνου, εἶναι στραμμένος πρὸς τὸ Β ἡμιχόριο τῆς Ἀναλήψεως. Ἐπομένως ἀνήκει στὴ σύνθεση τῆς Ἀναλήψεως. Οἱ Ἀρχάγγελοι ἄλλωστε ἐδῶ πλαισιώνουν προτομὴ τῆς Θεοτόκου (Nafika Coumbarki-Panselino, ὁ.π. σ. 74, ὑποσ. 1).

65. Μηναῖον Αὐγούστου, ἔκδοσις Ἀποστολ. Διακονίας, ἐν Ἀθήναις, 1973, 16 Αὐγούστου, σ. 90β. Καὶ στὸ δεῦτερο τροπάριο τῆς α' ᾠδῆς (ποίημα Γερμανοῦ πατριάρχου),

Σε τρίτο ναό της Μάνης, τούς Ἀγίους Ἀναργύρους Μίνας (β' μισό τοῦ 13ου αἰ.), εἰκονίζεται πάλι τὸ Μανδήλιο⁶⁶ στὴ μέση τοῦ τυμπάνου⁶⁷, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἐξαπτέρυγα⁶⁸.

Κατὰ τὰ μέσα περίπου τοῦ 13ου αἰ. στὴν Ἀγία Σοφία Τραπεζοῦντος⁶⁹ ἄσχετα πρὸς τὴν Ἀνάληψη, δυὸ Ἀγγελοι πλαισιώνουν τὸ Μανδήλιο. Ἀργότερα, στὴν Παντάνασσα τοῦ Μυστρά⁷⁰, οἱ δυὸ Ἀγγελοι προσκυνοῦν τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἀποτυπώθηκε στὸ ὕψωμα.

Εἶναι πολὺ πιθανὸ πὼς ἡ ἀπεικόνιση τοῦ Μανδηλίου μεταξὺ Ἀγγέλων στοὺς ναοὺς της Μάνης ἐπηρεάστηκε ἀπὸ τὴν ἐπιχωριάζουσα στὴν περιοχὴ τοποθέτηση της Θεοτόκου της Ἀναλήψεως πάνω ἀπὸ τὴν ἀψίδα στὴ μέση τοῦ τυμπάνου, ἀνάμεσα σὲ δυὸ Ἀγγέλους⁷¹.

ὁ.π. σ. 91β: *τὴν βροτείαν ὑπελθὼν σάρκα ιδιώματα ἐν γῇ, καταλέλοιπεν ἡμῖν εἰς οὐρανὸς ἀνελθὼν.*

66. Ν. Β. Δ ρ α ν δ ά κ η ς, Ἐρευναι εἰς τὴν Μάνην, ΠΑΕ 1977, σ. 223. Γιά τὴ χρονολόγηση βλ. σ. 226.

67. Κατὰ τὴν παρατήρηση τοῦ Ἀ. Ξ υ γ γ ό π ο υ λ ο υ, Τὰ μνημεῖα τῶν Σερβίων, Ἀθήναι, 1957, σ. 109, ἥδη ἀπὸ τὰ χρόνια τῶν Παλαιολόγων τὸ Ἅγιο Μανδήλιο εἰκονίζεται στίς μικρὲς βασιλικὲς πάνω ἀπὸ τὴν ἀψίδα στὸν Α τοῖχο. Στὴ Μάνη, ἐκτὸς ἀπὸ τίς περιπτώσεις ποὺ ἀναφέρθηκαν πρὸς πάνω καὶ ἄσχετα μὲ τὸν ἀρχιτεκτονικὸ τύπο τοῦ ναοῦ, βρίσκω τὸ Ἅγιο Μανδήλιο στὸ τύμπανο τοῦ Α τοῖχου πάνω ἀπὸ τὴν ἀψίδα τῶν ἐκκλησιῶν: Ἅγιοι Ἀσώματοι στὸ Φλομοχώρι (τέλος 13ου αἰ.) ΠΑΕ 1978, σ. 145, Ἅγιος Δημήτριος Κέρειας (γύρω στὸ 1300) ΠΑΕ 1979, σ. 190, Ἅγιος Προκόπιος Μεγάλης Καστανίας (γύρω στὸ 1300) ΠΑΕ 1980 (ὑπὸ ἐκτύπωση), Αἰ-Νικολάκης Μεγάλης Καστανίας (13ος - 14ος αἰ.), ΠΑΕ 1980 (ὑπὸ ἐκτύπωση), Ἅγιος Νικόλαος Μπρίκι (14ος αἰ.), Ν. Β. Δ ρ α ν δ ά κ η ς, Βυζαντινὰ τοιχογραφία της Μέσης Μάνης, σ. 89.

Τὰ παραδείγματα ἀπὸ τὴν Κρήτη εἶναι πολλὰ. Ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ μνημονεύτηκαν στὰ ΠΑΕ 1977, σ. 223 ὑποσ. 2 βλ. ἰδίως Κ. Ε. Λ α σ σ ι θ ι ω τ ά κ η, Ἐκκλησίαις τῆς Δυτικῆς Κρήτης, Κρητ. Χρον. ΚΓ' (1971), 169.

68. Στὸ δεῦτερο στιχηρὸ τοῦ *Κύριε ἐκέκραξα* τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς ΙΣΤ' Αὐγούστου, ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Μανδηλίου, Μηναῖον Αὐγούστου, σ. 90α, λέγεται: *Καλύπτει, τὰ Χερουβὶμ τὰς ὄψεις τρέμοντα· οὐ φέρει, τὰ Σεραφεῖμ ὁρᾶν τὴν δόξαν σου.*

Στὴν Παναγία τοῦ Κουστογιέρακο Κρήτης (Κρητ. Χρον. ΚΒ' ΙΙ, σ. 382) στὸ βόρειο τμήμα τοῦ τυμπάνου εἰκονίζεται ἡ Σύναξη τῶν Ἀσωμάτων. Πάνω ἀπὸ τὴν ἀψίδα τὸ Ἅγιο Μανδήλιο.

69. D. T. Rice, The Church of Haghia Sophia at Trebizond, Edinburgh, 1968, πίν. 60Α. Σῶζεται μόνον ἀριστερὰ Ἀγγελος ποὺ προσκλίνει ἐλαφρὰ καὶ ἐκτείνει σὲ δέηση τὸ δεξιὸ χέρι. Δὲς καὶ σ. 143. Ἡ παράσταση βρίσκεται στὸ νάρθηκα.

Στὸ πρῶτο στιχηρὸ τοῦ *Κύριε ἐκέκραξα* τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Μανδηλίου (βλ. Μηναῖον Αὐγούστου, ὁ.π.) ἀναφέρεται: *Ποίοις οἱ γηγενεῖς ὁμῶς, ἐποφόμεθά σου τὴν Εἰκόνα· ἦν τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, βλέπειν ἀδεῶς οὐ δεδύνηται.*

70. G. Millet, Monuments byzantins de Mistra, Paris, 1910, πίν. 149,4.

71. Ἅγιος Παντελεήμων Μπουλαριῶν, ΑΔ 27 (1972) Β1, Χρονικά, πίν. 240β, Ἅγιος Πέτρος Γαρδενίτσας, ΑΔ ὁ.π. πίν. 241, Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος Γαρδενίτσας, Ν. Γ κ ι ο λ έ ς, ὁ.π. εἰκ. 10, 19 καὶ σ. 53 - 54.

Τὸ Μανδήλιον, ὅπως σημειώθηκεν, εἰκονίζεται στὸν Ἅγιο Νικήτα ἀναρτημένο, πρᾶγμα ποὺ παρατηρεῖται γιὰ πρώτη φορὰ κατὰ τὸν Α. Grabar γύρω στὸ 1265 στὴ Σοροάκι⁷².

Ἀπὸ τὶς ἄλλες παραστάσεις τοῦ ναοῦ διατηροῦνται καλύτερα ὅσες διακοσμοῦν χαμηλὰ τὴ ΒΑ γωνία, στὸν Α τοῖχο ὁ Ἅγιος Στέφανος καὶ στὸ Β ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος (Πίν. 65β) καὶ οἱ δύο ὁλόσωμοι, μετωπικοί.

4. Ὁ Ἅγιος Στέφανος (Πίν. 66α) σώζεται ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ πάνω. Φορεῖ ὠχρόλευκο στιχάρι μὲ καστανοκόκκινη τραχηλέα καὶ πολὺ στενὸ ὁμοιόχρωμο ὀράριο. Ὁ Ἅγιος σφίγγει τὸ ἀριστερὸ χέρι μπροστὰ στὸ στῆθος καὶ μὲ τὸ ἄλλο, σκεπασμένο μὲ ἐρυθρὸ ὕφασμα κρατεῖ ψηλὸ κιβωτίδιο (λιβανωτίδα). Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἁγίου εἶναι αὐγόσχημο, τὸ μέτωπο χαμηλό, ἡ μύτη μακρὴ καὶ ἡ κόμη καστανή, περιορισμένη πίσω ἀπὸ τὰ σχηματικά αὐτιά, συνεχίζεται λίγο πιὸ κάτω, παίρνοντας τὴ μορφή τρίλοβου βοστρύχου. Τὸν προπλασμό τοῦ προσώπου ἀποδίδει ὥχρα.

Ἅγιοι Διάκονοι σὲ βυζαντινὲς τοιχογραφίες εἰκονίζονται νὰ κρατοῦν ἀντὶ τοῦ συνηθισμένου θυμιατοῦ σταυρὸ μάρτυρος, ὅπως π.χ. τὸν 11ο αἰ. στὴ Vodoča (ὁ Ἰσαυρος)⁷³, στὸ Kurbinovo τὸ 1191 (ὁ Στέφανος καὶ ὁ Εὐπλος)⁷⁴, στὴ Σοπότσανη γύρω στὸ 1265 (ὁ Στέφανος)⁷⁵. Εἶναι πιθανὸ πὼς κι ὁ ζωγράφος τοῦ Ἁγίου Νικήτα εἶχεν ὅμοια πρόθεση, ἀλλὰ φαίνεται πὼς ξέχασε νὰ εἰκονίσει τὸ σταυρὸ.

Τρίλοβοι βόστρυχοι μαλλιῶν ποὺ ξεπετιοῦνται κάτω ἀπὸ τὰ αὐτιά ἀπαντοῦν σὲ τοιχογραφίες τοῦ 12ου⁷⁶, τοῦ 13ου⁷⁷ αἰῶνα καὶ ἀργότερα⁷⁸. Παραδείγματα δὲ λείπουν καὶ ἀπὸ τὴ Μάνη⁷⁹.

72. A. Grabar, La Sainte Face de Laon, le Mandylion dans l'art orthodoxe, *Seminarium Kondakovianum*, Prague, 1931, σ. 17.

73. Vojislav J. Djurić, Byzantinische Fresken in Jugoslawien, *Jugoslavija*, Beograd, 1976, εἰκ. 2.

74. L. Hadermann-Misguich, Kurbinovo, II, Bruxelles, 1975, εἰκ. 31, 32.

75. G. Millet-A. Frolow, La peinture du moyen-âge en Yougoslavie, Paris, 1957, II, πίν. 42,1. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Ρωμανός, ὁ.π. πίν. 42,2.

76. Βλ. π.χ. τὸ Χριστὸ τῆς Δεήσεως στοὺς Ἅγίους Ἀναγύρους τοῦ Θεοδώρου τοῦ Ἀθηναίου Καστοριάς, Σ. Πελεκανίδης Καστορία, πίν. 31α, τὸν Ἅγιο Διάκονο Εὐπλο στὸ Kurbinovo, Anton. Nikolovski, The frescoes of Kurbinovo, *Jugoslavija*, 1964, εἰκ. 60.

77. Π.χ. στὸ Χριστὸ Ἐμμανουὴλ τοῦ Α τυμπάνου στὸν Ἅγιο Νικόλαο τῆς Μαρούλιανας Μεγάλης Καστάνιας (ΠΑΕ 1980), στὸ Χριστὸ δωδεκαετὴ μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ Γραμματέων στὴν Κάτω Παναγιά Ἀρτας, Actes du XVe Congrès International d'Études byzantines I, Athènes, 1979, πίν. XI εἰκ. 20.

78. Στὸν Ἅγιο Δημήτριο Εὐβοίας (1303), Ἅ. Ἰωάννου, Βυζαντινὲς τοιχογραφίες τῆς Εὐβοίας, Ἀθήνα, 1959, πίν. 25.

79. Ἐπισκοπή, στρατιωτικὸς Ἅγιος (Ν. Β. Δρανδάκης, Βυζαντιναὶ τοιχογραφίαι

5. Ἐνάλογοι εἶναι ἡ διατήρηση καὶ τοῦ μετωπικοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου (Πίν. 66β) μὲ τὸ ὠχρὸ στιχάρι καὶ τὸ μονόχρωμο καστανόμαυρο φαίλονι. Μὲ τὸ δεξιὸ χέρι κρατεῖ λεπτὸ μαρτυρικὸ σταυρὸ καὶ μὲ τὸ ἄλλο, σκεπασμένο ἀπὸ τὸ φαίλονι καὶ τὴν ἄκρα τοῦ ὠμοφορίου, διάλιθο εὐαγγέλιο. Καστανόμαυρα εἶναι τὰ λίγα μαλλιά τοῦ φαλακροῦ Ἁγίου, σταρόχρωμη ἡ ἐπιδερμίδα τοῦ μακροῦ ὀστεώδους προσώπου, μακρὴ, λεπτὴ, γρυπὴ ἡ μύτη, σαρκώδη τὰ χεῖλη, πεταχτὰ τὰ αὐτιά, καστανὲς οἱ σκιές, ἀραιό, κοντό, βαθυκάστανο τὸ γένι, στοχαστικὸ, ἔντονο καὶ ἐπίμονο τὸ βλέμμα. Τὰ φῶτα στὸ μέτωπο δηλώνονται μὲ λεπτές, παράλληλες, ἐλαφρὰ καμπύλες γραμμές, ὅπως στὴν τοιχογραφία τοῦ Ἁγίου Νικολάου (β' μισὸ τοῦ 13ου αἰ.) τοῦ ὁμώνυμου ναοῦ καὶ χωριοῦ κοντὰ στὴ Μονεμβασία⁸⁰, στὴν τοιχογραφία τοῦ Θεολόγου (13ος αἰ.) τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στὸ Κρανίδι-Ερμιόνη⁸¹ καὶ τοῦ Προδρόμου, Ἁγίου Νικολάου καὶ Ἁγίου Ἑρμολάου στὸ ναὸ Ἁγίων Ἀναργύρων (1265) Κηπούλας⁸². Κατὰ τὸν τύπο τοῦ προσώπου ὁ Χρυσόστομος θυμίζει τὸν ἴδιο Ἅγιο τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Διροῦ⁸³, τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Μυστρᾶ⁸⁴ καὶ ἴσως πιὸ πολὺ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Λαθρινοῦ Νάξου⁸⁵ (τέλος 13ου αἰ.) ἂν καὶ στὴν τελευταία παράσταση ὁ Ἅγιος εἰκονίζεται σὲ στάση 3/4. Καὶ στὶς τρεῖς ὁμοῦς τελευταῖες τοιχογραφίες οἱ χαρακτηῖρες τοῦ προσώπου ἀποδίδονται φυσιοκρατικότερα, ὅπως αἰφνης ἡ μύτη μὲ ράχη πλατιά. Στὸ Χρυσόστομο τοῦ Ἁγίου Νικητὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὠραίου στὴν ἀσκητικότητά του Ἁγίου διακρίνει καλλιγραφία, ποὺ εἶναι συνηθισμένη τὸ 12ο αἰώνα.

6. Ἀπὸ τὸ ἴδιο στρῶμα διακρίνονται ἀμυδρὰ λείψανα καὶ ἄλλων παραστάσεων, ὅπως στὸ Ν τοῖχο, μεταξὺ τοῦ Δ καὶ τῆς δυτικῆς ἐνισχυτικῆς ζώ-

τῆς Μέσα Μάνης, πίν. 72β), Πρόδρομος Μεγάλης Καστάνιας, Χριστὸς λουτροῦ Γεννήσεως (Φανὴ Δροσογιάννη, ὁ.π. πίν. XV), Ἅγιος Νικόλαος Γλέζου, Χριστὸς (Ἀγγελικὴ Σταυροπούλου-Μακρῆ, ὁ.π. πίν. 27), Ἅγιος Νικόλαος τῆς Μαρούλαινας στὴ Μεγάλη Καστάνια, Χριστὸς Ἑμμανουήλ (ΠΑΕ 1980 ὑπὸ δημοσίευση).

Ἀπὸ τὴν ἄλλη Λακωνία πρόχειρο παράδειγμα ὁ Χριστὸς τοῦ Μεσοπεντήκοστου στὸν Ἅγιο Νικόλαο (β' μισὸ 13ου αἰ.) Ἁγίου Νικολάου Μονεμβασίας (N. B. Δρανδάκης, Οἱ τοιχογραφίες τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὸν Ἅγιο Νικόλαο Μονεμβασίας, πίν. 13β).

80. Ὁ Ἰδιος, ὁ.π. πίν. 10α.

81. ΑΔ 22 (1967) Μέρος Β'1, Χρονικά, πίν. 30β καὶ σ. 23.

82. Βλ. πιὸ πάνω ὑποσ. 22. Τὰ φῶτα στὶς τοιχογραφίες τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων δὲν εἶναι γραμμὲς καμπύλες.

83. Βλ. πιὸ πάνω ὑποσ. 43.

84. Mary N. Drandaki, Mistra, Athens, 1959 εἰκ. 4. Γιὰ τὴ χρονολόγηση ἀπὸ τὸ 1270 - 1285 βλ. Μ. Χατζηδάκη, Νεώτερα γιὰ τὴν ἱστορία καὶ τὴν τέχνη τῆς Μητρόπολης τοῦ Μυστρᾶ, ΔΧΑΕ περίοδ. Δ', τόμ. Θ' (1977 - 1979), 175.

85. N. B. Δρανδάκης, Εἰκονογραφία τῶν τριῶν ἱεραρχῶν, Ἰωάννινα, 1969, πίν. 10β. Γιὰ τὸ μνημεῖο βλ. σ. 24 - 26 ὑποσ. 47.

νης, χαμηλά σὲ ὅλο τὸ πλάτος τοῦ τοίχου μόνο ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ⁸⁶ μὲ κατάκοσμο αὐτοκρατορικό ἔνδυμα καὶ τεράστια, ἀπλωμένα φτερά ἐρυθροποῦ χρώματος. Μὲ τὸ δεξιὸ χέρι φαίνεται νὰ κρατεῖ σφαῖρα. Ἐπάνω εἰκονιζόταν ἡ Βαῖοφόρος. Πίσω ἀπὸ τὸ ζῶο μὲ τὰ μάτια ποὺ μοιάζουν ἀνθρώπινα ἀκολουθοῦν τὸ Χριστὸ οἱ Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Θωμᾶς, μορφὲς ραδινές, χωρὶς σωματικὸ ὄγκο⁸⁷ μὲ μικρὰ κεφάλια. Παιδικὴ μορφὴ χαμηλά, κοντὰ στὸ μπροστινὸ ἄνετο πόδι τοῦ ζώου, σκύβει πρὸς τὰριστερά. Στὸ δεξιὸ ἄκρο τῆς παραστάσεως σώζονται ἀπὸ τὸ στέρνο καὶ κάτω δυὸ μορφὲς Ἑβραίων. Ἀριστερά, πίσω ἀπὸ τὸν Πέτρο ἀσκόμορφος, ἐρυθροπόδης βράχος.

Στὸ μέτωπο τῆς Α ἐνισχυτικῆς ζώνης, ποὺ βλέπει πρὸς τὸ ἱερό, διατηρεῖται κόσμημα. Στὸν κάμπο πολὺ λεπτές ταινίες σχηματίζουν σειρὰ ρόμβων⁸⁸ κι ἀνάμεσά τους γωνίες. Ἀπὸ τὴ μέση κάθε πλευρᾶς τοῦ ρόμβου ἐξέχουσες πρὸς τὰ μέσα γραμμὲς διαγράφουν χιαστὸ σχῆμα.

7. Στὶς τοιχογραφίες τοῦ Ἀγίου Νικήτα τῆς Κηπούλας οἱ ἀρχαῖοι καὶ οἱ ἀπὸνηχοὶ ἀπὸ τὴν τέχνη τοῦ 12ου αἰῶνα εἶναι πολλοί: οἱ λεπτές, γρυπές, μακρὲς Κομνήνειες μύτες, τύποι προσώπων, τὰ φῶτα ἀπὸ πλατιῆς ταινίες στὸ μέτωπο τοῦ Παύλου τῆς Ἀναλήψεως (Πίν. 62β), ὅσο κι ἂν εἶναι παρακινδυνευμένη ἡ διαπίστωση ἐξ αἰτίας τῶν φθορῶν τῆς τοιχογραφίας. Ἐν τούτοις οἱ πολὺ μακρὲς γρυπές μύτες μὲ τὴ λεπτὴ ράχη ἀπαντοῦν καὶ κατὰ τὸ 13ο αἰ., ὅπως π.χ. στὴν Ἀγία Ἄννα Ἀμαρίου⁸⁹, στὸν Ἅγιο Πέτρο στὰ Καλύβια Κουβαρά⁹⁰, Πρόδρομο Καστάνιας⁹¹, στοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους Κηπούλας (1265), στὴν Ἀγήτρια⁹². Καὶ τὸ φωτισμὸ τῶν προσώπων κατὰ ἐπίπεδα καὶ ἐπιφάνειες συναντᾷ κανεῖς ἀπὸ τὸ Nerezi⁹³ ὡς τὸ Θεολόγο τῆς

86. Στὴν ἴδια περίπου θέση ἔχει ζωγραφιστεῖ ὁ Ἀρχων Μιχαήλ στὸ πρῶτο στρώμα (13ου αἰ.) τῆς Ἀγιά-Σωτήρας στὸν Καλόπυργο τοῦ Δρυ (Ν. Β. Δρανόκης, Ἐρευναι εἰς τὴν Μάνην, ΠΑΕ 1975, σ. 191 καὶ πίν. 173β).

87. Καὶ στοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους Κηπούλας (1265) πολλὲς μορφὲς εἶναι πολὺ λεπτές καὶ ψηλές, ἄσαρκες.

88. Στὶς τοιχογραφίες τῆς Σερβίας καὶ τῆς Μακεδονίας, ποὺ περιλαμβάνεται στὴ Γιουγκοσλαβία, εἶναι συνηθισμένον κόσμημα τοῦ 14ου αἰ. σειρὰ (συνεχομένων ὁμῶς) ρόμβων, ποὺ ἐγκλείουν καὶ πλαισιώνονται ἀπὸ φυτικὰ στοιχεῖα, Zagorka Janc, Ornaments in the Serbian and Macedonian frescoes from the XIIth to the middle of the XVth century, Belgrad, 1961, πίν. XX 61 - 63, XI 68, 69, XII 70, 71, 73 - 76, XIII 77, 78, 82, XV 89 - 93.

89. Βλ. ΔΧΑΕ περ. Δ' τόμ. Ζ' (1973 - 1974), πίν. 9.

90. Nafsika Coumbaraki-Pansélinou, ὅ.π. πίν. 10, 11, 21α.

91. Φανὴ Δροσογιάννη, ὅ.π. πίν. X.

92. ΠΑΕ 1977 Α', πίν. 135α.

93. R. Hamann-MacLean und Horst Hallensleben, Die Monumentalmalerei in Serbien und Makedonien, Giessen, 1963, εἰκ. 35, 39, 43, 44.

Βέροιας⁹⁴ (ἀρχές 13ου) κι ἀκόμη στὸν Ἅγιο Γεώργιο τοῦ Κούνενι (1284) Κρήτης⁹⁵. Στὸ δεξιὸ ὄμο ἐνὸς Ἀγγέλου (Πίν. 63α) πρὸς τὸ βραχίονα τὸ φῶς διαγράφει σχῆμα ἀχλαδιοῦ, ἐν τούτοις πολὺ πιὸ σχηματοποιημένου καὶ ἀναιμικοῦ ἀπὸ τὰ ὅμοια σχήματα ποὺ ἀπαντοῦν π.χ. στὸν Ἅγιο Μαρδάριο τοῦ Ἀγίου Νικολάου τοῦ Κασνίτζη τῆς Καστοριάς⁹⁶. Στὸ ναὸ τοῦ Ἀγίου Νικήτα ἡ μορφή τοῦ σχήματος μοιάζει μ' αὐτὸ ποὺ βλέπομε στὸν κῶδ. 12 (13ου αἰ.) τῆς Μονῆς Διονυσίου⁹⁷, ἂν καὶ στὶς μικρογραφίες αὐτὲς τὸ σχῆμα διαγράφεται καθαρότερα.

Στὸ στήθος τοῦ Ἀγίου Στεφάνου (Πίν. 65β) οἱ πτυχὲς τοῦ στιχαρίου διαμορφώνουν ἐνάλληλες ἐλλείψεις, ἀσθενικὲς ἀναμνήσεις ἀνάλογων πτυχώσεων στὴ Staraya Ladoga⁹⁸, στὰ Λαγουδερά⁹⁹, στὴν Ἐγκλείστρα Νεοφύτου¹⁰⁰.

Ἡ πτυχολογία παρὰ τοὺς ἀρχαῖσμοὺς καὶ τὶς ξεθωριασμένες μιμήσεις παλαιῶν σχημάτων δὲν παρουσιάζει τίποτε ἀπὸ τὶς ὑπερβολὲς τοῦ τέλους τοῦ 12ου αἰ.¹⁰¹ Ὁ τρόπος ποὺ ἀποδίδονται οἱ «πλισεδωτὲς» πτυχὲς στὰ ἐνδύματα τῶν Ἀποστόλων (Πίν. 62α) μοιάζει πολὺ μὲ τρόπους ἀντίστοιχους στὸν Ἅγιο Νικόλαο τῆς Ροδιάς Ἀρτας¹⁰².

Ὁ κυματισμὸς τῆς παρυφῆς τοῦ ἱματίου ἀπὸ τὸ δεξιὸ πρὸς τὸ ἀριστερὸ πόδι τοῦ δεύτερου ἀπὸ τὰριστερὰ Ἀποστόλου (Πίν. 62α) θυμίζει τὸν κυματισμὸ

94. M. Chatzidakis, *Aspects de la peinture murale du XIIIe s. en Grèce*, δ.π. εἰκ. 7 καὶ σ. 63.

95. Κ. Λασσιθιωτάκης, Δύο ἐκκλησίες στὸ Νομὸ Χανίων, ΔΧΑΕ περ. Δ, τόμ. Β (1960 - 1961), πίν. 25,1.

Βλ. ἀκόμη καὶ εἰκόνα ἐνθρονῆς Βρεφοκρατοῦσης τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης τῆς Washington (ὄψιμου 13ου αἰ.), D. T. Rice, *Byzantine Painting: The Last Phase*, London, 1968, εἰκ. 67.

96. Σ. Πελεκανίδης, Καστορία, πίν. 56β. Βλ. στὸν ἴδιο ναὸ καὶ Ἀγγέλου, δ.π. πίν. 61. Βλ. ἀκόμη στοὺς Ἀγίους Ἀναργύρους Θεοδώρου τοῦ Λημνιῶτου, δ.π. πίν. 2β.

97. Οἱ Θησαυροὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους, Α', Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν, 1973, εἰκ. 32, 33, 34.

98. D. T. Rice, *Byzantine Painting: The Last Phase*, εἰκ. 24.

99. A. Stylianos - J. A. Stylianos, *The painted Churches of Cyprus*, σ. 79 εἰκ. 34, σ. 80 εἰκ. 35.

100. Οἱ Ἱδιοί, δ.π. σ. 125 εἰκ. 57, σ. 132 εἰκ. 62.

101. Βλ. τοὺς πίν. 62α, 63, 65α.

102. M. Chatzidakis, δ.π. εἰκ. 2. Ὁ Χατζηδάκης, δ.π. σ. 61 χρονολογεῖ τὶς τοιχογραφίες τῆς Ροδιάς ἀπὸ τὸ πρῶτο μισὸ τοῦ 13ου αἰ.

Κι ἄλλους ὅμοιους τρόπους ἀποδόσεως μπορεῖ κανεὶς νὰ διαπιστώσει συγκρίνοντας μὲ φωτογραφίες κ.ἄ. τοιχογραφιῶν τοῦ ἴδιου ναοῦ, ποὺ ὑπάρχουν στὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο Ἀθηνῶν. Βλ. τοὺς ἀριθ. 92 - 34, 92 - 36 (Ἀνάληψη) 92 - 10 (Κοίμησις), 92 - 37 (Εἰσόδια). (Ἄς σημειωθεῖ ὅμως ὅτι τὰ πρόσωπα στὸν Ἅγιο Νικήτα, τὰ περισσότερα, εἶναι ἀρχαῖκά, ἂν συγκριθοῦν μὲ τὶς μορφὲς τῆς Ροδιάς). Παλιότερα παρόμοιους κυματισμοὺς στὶς παρυφῆς ἐνδυμάτων καὶ ἀμφίων συναντᾶμε καὶ στὴ Μαυριώτισσα, Σ. Πελεκανίδης, δ.π. πίν. 64, 65, 67.

μανδύα μορφής της Mileseva¹⁰³. Στη Μιλέσεβα όμως φαίνεται ο κυματισμός φυσικός, γιατί ο Άγιος άνασηκώνει τὸ χέρι, ἐνῶ ἐδῶ δὲ ξέρομε τί γινόνταν, καθὼς ἡ τοιχογραφία κατὰ τὸ ἄνω τμήμα της ἔχει πέσει. Ἀκόμη μπορεῖ ἡ κυματιστὴ παρυφὴ νὰ παραβληθεῖ πρὸς τὴν ἀπόληξη τοῦ ἱματίου τοῦ πρώτου ἀπὸ τὰ δεξιὰ κοντὰ στὸ Χριστὸ Ἀπόστολου τῆς Ἀπιστίας τοῦ Θωμᾶ τῆς Σοπότσανη¹⁰⁴.

Δὲ γεννᾶται, νομίζω, ἀμφιβολία πὼς οἱ τοιχογραφίες τοῦ Ἀγίου Νικήτα ἀνάγονται στὸ 13ο αἰώνα. Συνηγοροῦν ἡ ἀπόπειρα ἀποδόσεως ὄγκου στὸν ὦμο ἐνὸς ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους τῆς Ἀναλήψεως (Πίν. 63α) καὶ στὴ ρίζα τοῦ δεξιοῦ μηροῦ τοῦ Ἀγίου Διακόνου Στεφάνου (Πίν. 65β) κι ἀκόμη ἡ ἔκφραση τῶν συναισθημάτων τοῦ φόβου στὰ μάτια τῆς Πλατυτέρας (Πίν. 61α) γιὰ τὸ μέλλον προφανῶς τοῦ Γιοῦ της, τῆς ἀφοσιώσεως στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀρχοντος Μιχαήλ (Πίν. 65α), ἡ ἔκφραση τοῦ στοχασμοῦ στὰ μάτια τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου (Πίν. 66β) καὶ τοῦ ὑπερήφανου ἡθους στὴ μορφὴ τοῦ Ἀγίου Διακόνου Στεφάνου (Πίν. 66α).

Τὸ ἀναρτημένο Ἅγιο Μανδῆλιο, ἂν πράγματι, ὅπως εἶναι πολὺ πιθανό, εἰκονιζόταν στὸ μέτωπο πάνω ἀπὸ τὴν ἀψίδα, ἡ προχωρημένη εἰκονογραφικὴ διαπραγμάτευση τοῦ Ἀρχοντος Μιχαήλ ὁ ὁποῖος τὸ πλαισίωνε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ συγκρίσεις πού ἔγιναν πιδὲ πάνω πρὸς ἄλλα ἔργα τοῦ β' μισοῦ τῆς 13ης ἑκατονταετίας, ὁδηγοῦν, ἂν δὲν κάνω λάθος, στὸ συμπέρασμα πὼς οἱ τοιχογραφίες τοῦ β' στρώματος τοῦ Ἀγίου Νικήτα πρέπει νὰ θεωρηθοῦν ἔργα, παρὰ τὸν ἀρχαϊσμό τους, τοῦ τρίτου τέταρτου τοῦ 13ου αἰώνα. Ἡ ποιότης των εἶναι ἀρκετὰ καλὴ καὶ ἡ ἰδιομορφία των, ἂν συγκριθοῦν πρὸς τὰ ἄλλα γνωστὰ σύγχρονα ἔργα τῆς περιοχῆς, μαρτυρεῖ τὴ μεγάλη ποικιλία πού παρουσιάζει ἡ ἐντοίχια ζωγραφικὴ στὴ Μάνη κατὰ τὸ 13ο αἰώνα.

N. B. ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ

103. G. Millet - A. Frolov, *La peinture du Moyen - age en Yougoslavie I*, Paris, 1954, πίν. 75, 3.

104. D. T. Rice, *Byzantine Painting: The Last Phase*, ἔγχρ. πίν. Χ.

R É S U M É

LES FRESQUES DE LA DEUXIÈME COUCHE DE PEINTURES DE SAINT-NICÉTAS A KIPOULA

(PL. 61-66)

La petite église à nef unique voûtée de Saint-Nicétas à Kipoula du Magne conserve des traces de deux couches de fresques. La première doit remonter au 10ème siècle, car elle ressemble à la peinture de Saint-Pantéléimon de Boularii (991/2). Dans l'article qui suit nous allons parler de la deuxième couche.

Le cul-de-four de l'abside ne conserve que la tête de la Vierge (Pl. 61a) et le tympan oriental l'archange Michel et quelques traces de Saint Mandylion très probablement (Pl. 65a). Sur la voûte en berceau du Sanctuaire, le Christ de l'Ascension (Pl. 61b), quatre anges (Pl. 63a-b, 64a) soutenant la mandorle et quelques apôtres (Pl. 62a-b). Sur le côté nord-est les saints Chrysostome et Étienne (Pl. 65b, 66a-b). Les fresques bien qu'elles soient archaïques peuvent être datées du 3ème quart du 13ème siècle. L'expression des sentiments (le regard effrayé de la Vierge, la figure de Michel pleine de dévouement, le recueillement méditatif de Chrysostome), quelques analogies iconographiques avec des œuvres de cette période, l'éclairage de certains visages, les plis des vêtements (Pl. 62a), ainsi que le souci de représenter les volumes (Pl. 63a, 65b) orientent vers cette date.

Les fresques de la deuxième couche de peintures de Saint-Nicétas, d'une qualité assez bonne en comparaison avec d'autres peintures contemporaines du Magne, trahissent la variété qui caractérise la peinture de cette région au 13ème siècle.

N. B. DRANDAKIS

Ἅγιος Νικήτας Κηπούλας.
Ἡ κεφαλὴ τῆς Πλατυτέρας.
Ὁ Χριστὸς τῆς Ἀναλήψεως.

Ἅγιος Νικήτας Κηπούλας. α. Βόρειο ἡμιχόριο τῆς Ἀναλήψεως (ἐπάνω, κεφαλὲς Ἀποστόλων ἀπὸ τὴν Ἀνάληψη τοῦ α' στρώματος). β. Τὸ σωζόμενο τμήμα ἀπὸ τὸ νότιο ἡμιχόριο τῆς Ἀναλήψεως.

Ἅγιος Νικήτας Κηπούλας. α. Ὁ ΒΑ ἄγγελος της Ἀναλήψεως. β. Ὁ ΒΑ ἄγγελος της Ἀναλήψεως.

α. Άγιος Νικήτας Κηπούλας.
Ὁ ΝΔ ἄγγελος τῆς Ἀναλήψεως.

β. Προφήτης Ἡλίας Ἀμπύσολα.
Τμήμα ἡμιχορίου τῆς Ἀναλήψεως.

Ἅγιος Νικήτας Κηπούλας. α. Ἄρχων Μιχαήλ καὶ ὑπόλειμμα Ἁγίου Μανδηλίου.
β. Ἅγιος Χρυσόστομος καὶ Στέφανος.

Ἅγιος Νικήτας Κηπούλας. α. Ἅγιος Στέφανος, λεπτομέρεια τοῦ Πίν. 65β. β. Χρυσόστομος, λεπτομέρεια τοῦ Πίν. 65β.